

บทนำ ห้องใต้ใหม่

“เธออยู่ที่นี้ครับ”

น้ำเสียงของผู้ช่วยคนสนิทราบเรียบไม่บ่งบอกความรู้สึกอะไร ขณะที่คนเป็นเจ้านายเมื่อเห็นสถานที่ตรงหน้าแล้วก็พลันแม้มริมฝีปากแน่น นึกหงุดหงิดทุกอย่างจนแทบอยากจะทำลายล้างมันทิ้งไปให้หมด โดยเฉพาะไอ้สถานที่เก่าโทรมของตึกตรงหน้า ถ้าไม่บอกว่ามีคนอาศัยอยู่ เอ็ดวิน แอดดิสัน จะคิดว่ามันเป็นตึกร้างอย่างแน่นอน!

“นายรออยู่ที่นี้ ไม่ต้องตามมา”

เอ็ดวินสั่งคนสนิท รวมถึงยกมือห้ามบอดีการ์ดทุกคนให้รออยู่ที่ใต้ตึกนี้ ส่วนตัวเขาเมื่อรับรู้ที่อยู่ของ ‘คนคนนั้น’ แล้วก็ตรงเข้าไปในลิฟต์เก่าโทรมนั้นเพื่อจัดการธุระของตนเองให้เสร็จสิ้น

ถ้าไม่ใช่เพราะความรอบคอบ เขาให้คนติดตามผู้หญิงคนนี้ตลอดนับตั้งแต่เกิดเรื่องวันนั้นขึ้น เพราะเธอคือเบาะแสที่จะทำให้เขาไล่ตามคนที่คิดจะทำร้ายเขาละก็ เอ็ดวินก็คงไม่มีทางรู้เลยว่า

สิ่งที่เกิดขึ้นในคืนนี้จะทำให้เขตกที่นึ่งลำบากได้ถึงขนาดนี้!

เพียงแค่นี้คิดถึงเขาก็รู้สึกโกรธเสียจนพูดอะไรไม่ออก ทว่าถึงอย่างนั้นถ้ามันเป็นความจริง เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องเร่งด่วนที่เขาจะต้องจัดการให้เรียบร้อยโดยเร็วที่สุด ก่อนที่ทุกอย่างมันจะสายเกินไป

ชายหนุ่มปล้นถอนหายใจอย่างอึดอัดในยามที่พาตัวเองเข้าไปอยู่ในลิฟต์เก่าๆ เพื่อขึ้นไปยังชั้นห้าของตึก เสียงลิฟต์ดังลั่นกึ่งกักราวกับจะร่วงลงมาได้ทุกเมื่อทำให้เขาขมวดคิ้วมุ่น แล้วสบถในใจถึงความเก่าจนเจียนจะพัง แถมกลิ่นอับเหมือนไม่ได้ทำความสะอาดมาสักสิบปีของลิฟต์ตัวนี้ก็อยากจะกลั่นหายใจ

ไม่นานลิฟต์ตัวนี้ก็มาถึงชั้นที่หมาย เขาแทบอยากจะยื่นมือออกไปช่วยผลักประตูลิฟต์เก่าๆ ให้มันรีบเปิดด้วยซ้ำถ้าไม่ใช่เพราะรังเกียจว่ามันสกปรกจนไม่อยากจะแตะต้อง จากนั้นชายหนุ่มจึงพาร่างสูงกว่าหกฟุตสามนิ้วซึ่งอยู่ในชุดสูทสั่งตัดของแบรนต์ระดับไฮเอนด์ออกไปจากลิฟต์นี้ มุ่งตรงไปยังห้องห้าหนึ่งศูนย์ ซึ่งคาดว่าน่าจะอยู่มุมสุดของตึกนี้อย่างซ้ำๆ

เอ็ดวิน แอดดิสัน ไม่สนใจสายตาของผู้คนที่มองมายังตนเองด้วยความสงสัย เขาจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าเขาดูแปลกประหลาดและไม่เข้ากับตึกเก่าๆ นี้เลยสักนิดเดียว แต่นั่นแหละ เมื่อเขาเสร็จจากธุระที่ตรงนี้แล้วจะรีบไป บอกไว้เลยว่าสิ่งแรกที่จะทำเมื่อกลับถึงบ้านคือคงต้องหึ่งเสื้อผ้าที่สวมใส่วันนี้ไปให้หมด เขารังเกียจความสกปรกของที่นี่จนแทบจะทนไม่ไหวแล้ว

...ถ้าไม่ใช่เพราะผู้หญิงที่นอนกับเขาในคืนนั้นถูกตั้งข้อสงสัยว่า 'กำลังตั้งห้อง' เขาก็คงไม่ต้องมาไอ้ที่เส็งเคร็งแบบนี้หรอก!

ชายหนุ่มคิดอย่างหงุดหงิด เบี่ยงตัวหลบผู้หญิงคนหนึ่ง แล้วจากนั้นจึงหยุดอยู่เบื้องหน้าของห้องที่หมายแล้วมองตัวเลขที่ขึ้นสลับเกาคร่ำคร่านั่นด้วยสายตาที่มึนแวมที่อยากจะให้มันหายไป

...ห้องทำศุณย์หนึ่ง
ห้องนี้แหละ...

เขาบอกกับตนเอง ก่อนจะยกมือขึ้นหมายจะเคาะประตูห้อง
ซ้ำๆ

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

ก'่อนหน้านั้น

สไบนางเดินออกมาจากห้องน้ำด้วยใบหน้าซีดเซียว เช้าวันนี้
อาการป่วยของเธอไม่ดีขึ้นเลยสักนิด แถมยังทำท่าจะเป็นหนัก
กว่าเดิมจนทำให้เธอแทบจะไม่มีแรงเดินอยู่แล้ว

เมื่อออกมาจากห้องน้ำ จึงเป็นส่วนหนึ่งของห้องครัวเล็กๆ ถัดไป
เป็นส่วนรับแขกและห้องนั่งเล่น อพาร์ตเมนต์นี้มีสองห้องนอนเล็ก
และหนึ่งห้องน้ำ เธอแชร์ห้องนี้ร่วมกับเพื่อนสนิทสมัยเรียนไฮสกูล
และอยู่ด้วยกันมานานหลายปีตั้งแต่เธอย้ายออกมาจากบ้าน กระทั่ง
เรียนมหาวิทยาลัยและต้องดร็อปไปเมื่อปีที่แล้วเพราะหมดเงิน
ค่าเรียนต่างๆ ที่เธอเหลือปีสุดท้ายแล้ว แต่เนื่องจากแม่ของสไบนาง
ได้เสียชีวิตลง และเงินเก็บที่ใช้สำหรับเรียนนั้น เธอได้นำไปเป็น
ค่าใช้จ่ายในการรักษาแม่เมื่อปีก่อนไปจนหมด พอดร็อปเรียนแล้ว
เธอถึงต้องออกมาทำงานกลางคืนในบาร์แห่งหนึ่ง

ทว่าเมื่อสองเดือนก่อนเกิดเรื่องบางอย่างที่ทำให้ชีวิตของเธอ
เปลี่ยนไปตลอดกาล...สไบนางเลยลาออกจากงานนั้น และยังหา
งานใหม่ไม่ได้เสียที ช่วงนี้เลยได้แต่ทำงานที่ร้านโชร่วยเงินลับตาห
ละสองวันแทน แน่نونว่ามันไม่พอสำหรับค่าใช้จ่ายของเธอสักนิด
แถมตอนนี้เธอยังมาป่วยอีก พอคิดถึงค่าใช้จ่ายแล้วสไบนางก็ได้แต่
กลัดกลุ้มใจ

สไบนาง คะนึ่งนิจ เป็นสาวไทยแท้ที่ติดตามมารดาซึ่งแต่งงานใหม่กับพ่อเลี้ยงชาวอเมริกันแล้วย้ายมาอยู่ที่ลาสเวกัสตั้งแต่เธออายุได้ห้าขวบ แรกเริ่มพ่อเลี้ยงเธอก็ดี แต่พอเขาติดการพนันทุกอย่างในชีวิตก็คือหายนะไปหมด แม่กับเธอต้องคอยทำงานงกๆ หาเงินให้เขาใช้ กระทั่งแม่ตายไปพ่อเลี้ยงเลยตามรั้งความเธอไม่ได้ เพราะตั้งแต่เธอย้ายออกจากบ้านตอนอายุสิบแปด แม่กับเธอก็ไม่เคยเปิดเผยที่อยู่ของเธอให้เขารู้เลยสักครั้งเดียว

ตอนนี้สไบนางอายุยี่สิบห้าปี เป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในสาขาบัญชี ทว่าเธอไม่อาจเรียนต่อได้จนจบเพราะหมดเงินเสียก่อน หญิงสาวมีใบหน้าหวาน สูงเพียงร้อยหกสิบเซนติเมตร ถึงจะดูตัวเล็กแต่เธอก็กลมกลิ้งเปล่งปลั่งไปทั้งเนื้อทั้งตัว ใบหน้าเล็กมีลักยิ้มน่ารัก ในยามที่เธอแยมยิ้มไม่ว่าใครก็อดยิ้มตามเธอไม่ได้

ปกติแล้วสไบนางเป็นคนอารมณ์เย็น เธอก็ไม่ค่อยปฏิเสธคนอื่น บางคนบอกว่าเธอนิสัยดี แต่บางคนก็บอกว่าเธอใจอ่อนเกินไป ลักวันจะหาเรื่องเดือดร้อนให้ตัวเอง

สไบนางไม่เคยคิดว่ามันจะเป็นปัญหา กระทั่งสองเดือนก่อนนี้แหละที่เธอเกลียดตัวเองในช่วงเวลานั้นจับใจ ถ้าเพียงแค่ว่าเธอจะปฏิเสธออกไป ชีวิตเธอก็คงไม่ต้องมาลำบากถึงขนาดนี้

ตกงาน แถมยังมาป่วย ยังไม่รวมฝันร้ายนั้นที่ยังหลอกหลอนตัวเองอยู่ทุกคืน

โชคยังดีที่เธอยังพอมีเงินเก็บอยู่บ้าง ถึงมันจะเป็นเงินที่เธอเพิ่งเริ่มเก็บสำหรับการเรียนปีสุดท้ายของตนเองก็ตาม ไม่อย่างนั้นเธอลำบากมากกว่านี้แน่

“แกไม่ไหวแล้วนะแซนดี้ ป่วยขนาดนี้ก็ไปหาหมอเถอะ”

ตอนที่สไบนางโผล่ออกมาจากห้องน้ำ เพื่อนร่วมห้องและ

เพื่อนสนิทของเธอก็เข้ามาเตะไหล่แล้วช่วยหิ้วปึกเธอไปยังโต๊ะกินข้าวไม้เล็ก ๆ ที่มุมครัว สไบนางทิ้งตัวนั่งลงพลางถอนหายใจถึงอาการพะอืดพะอมของเธอจะดีขึ้นบ้าง ทว่าก็ยังไม่ได้หายไป รวมถึงอาการหน้ามืดเมื่อครู่นี้ ทำให้เธอแทบจะหมดเรี่ยวแรงอยู่แล้ว

ทว่าถึงอย่างนั้น หญิงสาวก็ได้แต่พุบหน้ากับโต๊ะ แล้วตอบเพื่อนสนิทกลับไปว่า

“ฉันชื้อยามาแล้ว คิดว่าเดี๋ยวก็คงหาย”

อาจจะเป็นเพราะเธอเครียด ช่วงนี้อาการป่วยก็เลยเล่นงานเพราะไม่มีทางหรอก...ไม่มีทางที่เธอจะท้อง

รูมเมตของเธอเป็นลูกครึ่งอเมริกัน-เกาหลี อีกฝ่ายส่ายหน้ามองเธอแล้วตักคอกออกมาเพราะรู้นิสัยกันดีว่า

“อย่าเอาแต่ชี้เหนียวจนป่วยหนักกว่าเดิมล่ะ เข้าใจไหม”

“อืม...”

สไบนางได้แต่ตอบรับในลำคอ แล้วสูดลมหายใจเข้าปอดลึก ๆ เพราะดูเหมือนอาการของเธอก็จะได้ดีขึ้นเท่าไรนัก

ลูซึ่งเห็นท่าทางอ่อนเพลียของเธอแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้า ก่อนจะเอ่ยปากถามถึงฐานะที่ตั้งใจจะพูดกับอีกฝ่ายพอดี

“แล้วค่าเช่าเดือนนี้?”

ปกติแล้วลูซึ่งกับสไบนางจะสลับกันไปจ่าย คราวนี้เป็นเวอร์เธอที่จะรวมเงิน ก็เลยมาถามกับเพื่อนร่วมห้อง

สไบนางตอบ “ฉันเตรียมไว้ให้แล้ว เธอจะเอาเป็นเงินสดหรือจะให้ฉันโอนให้จ๊ะ”

หญิงสาวเอ่ยถาม เงินสดเธอก็มีติดตัวพอจำนวนค่าเช่าอยู่พอดีเพราะเตรียมไว้ให้แล้ว แต่บางครั้งลูซึ่งก็สะดวกให้โอนให้มากกว่า

“โอนแล้วกัน” อีกฝ่ายตอบ “เดี๋ยวฉันต้องรีบไปธุระ เย็นนี้

อาจจะไม่กลับนะ” พุดพร้อมกับหยิบกระเป๋าสะพายของตนเองขึ้นมา
“ได้” สไบนางตอบรับขณะเงยหน้าส่งยิ้มให้คนที่น่าจะไปค้าง
กับแฟนในวันหยุดนี้ “อย่าลืมกุญแจอีกนะ” หญิงสาวกำชับคนขี้ลืม
ลูชี้หัวเราะ ก่อนจะตอบรับ “โอเค อย่าลืมมาล๊อคประตู
ด้วยนะ” เธอเอ่ยมาจากทางหน้าประตู ขณะที่สไบนางโบกมือให้
อีกฝ่าย

“จ๊ะ”

เธอตอบรับ แต่แทนที่จะไปปิดประตู กลับเดินเข้าไปในห้อง
แล้วหยิบโทรศัพท์มาโอนเงินให้ลูชีก่อนที่เธอจะลืม แล้วคิดว่าค่อย
เดินออกมาปิดมัน เพราะชะล่าใจคิดว่าลูชื่คงล๊อคประตูไว้ให้เธอ
ทุกครั้ง อย่างมากเธอก็แค่เดินไปตรวจดูล๊อคกลอนอีกชั้นก็พอ

ทว่าเดินออกมาจากห้องนอนของตนเองหญิงสาวก็ได้แต่
ยกมือปิดปาก ใบหน้าเล็กซีดเผือดขมวดคิ้วมุ่นเมื่ออาการ
พะอืดพะอมอยากจะอาเจียนเล่นงานเธออีกครั้ง

“อุ๊ป ไม่ไหวแล้ว”

สไบนางเปลี่ยนเป้าหมาย วิ่งกลับไปห้องน้ำเหมือนเดิม
ห้องใ้เธอปั่นป่วน ทว่าสิ่งที่ออกมากลับไม่มีอะไรสักอย่าง
เพราะตั้งแต่เข้ามาเธอก็ยังไม่ได้กินอะไรเลย กระทั่งน้ำก็ไม่ได้ดื่ม
สุดท้ายได้แต่นั่งกอดชักโครกด้วยความทรมาณอยู่อย่างนั้น

เมื่อความรู้สึกค่อยยังชั่วขึ้น ก็พลันได้ยินเสียงเคาะประตู
จากหน้าห้อง แนนอนว่าคงจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากเพื่อนร่วมห้อง
ที่คงจะลืมของ เธอจึงตะโกนบอกออกไป

“เข้ามาเลยจ๊ะลูชี่ ฉันไม่ได้ล๊อคประตู!”

สไบนางตะโกนเสร็จก็รู้สึกจะอ้วกออกมาอีกครั้ง เลยหันไป
ทางชักโครกที่ตัวเองนั่งเกาะอยู่ตามเดิม ระหว่างนั้นรู้สึกว่ามีคน
ยืนอยู่หน้าประตูห้องน้ำที่เปิดกว้าง

เธอไม่ได้หันไปมอง มือข้างหนึ่งยกขึ้นกอดท้องที่ปวดมวน
เอาไว้ ขณะที่ถามอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงอ่อนระโหยว่า

“ลูซี่มาเอาของเธอ ไม่ต้องห่วงหรอก” เธอบอกคนหน้าประตู
เนื่องจากเดว่าลูซี่คงจะไม่พอใจที่เธอดูทรมาณมาตั้งหลายวันแต่
ยังไม่ยอมไปหาหมอ “เดี๋ยวอาการฉันก็ดีขึ้นแล้วจ้ะ”

และเพราะเป็นมาหลายวันแล้วนี่แหละ ถึงรู้ว่าตัวเองดูป่วย
อย่างนี้แค่ช่วงเช้านี้เท่านั้น หลังจากนั้นเธอก็ปกติดี พอจะมีแรง
ไปทำงานพาร์ตไทม์ได้

แล้วก็เป็นอย่างที่คาดเอาไว้ ไม่นานอาการของเธอก็ดีขึ้น
เธอไม่ได้หันไปมองลูซี่ ไม่รู้ทำไมอีกฝ่ายเอาแต่ยืนอยู่ตรงนั้น
ไม่พูดอะไรออกมาสักคำทั้งๆ ที่บอกว่ามีธุระด่วน เธอเลยลุกขึ้นไป
บ้วนปากที่อ่างล้างหน้า กระจกทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็เป็น
สไลบนาจที่รู้สึกแข็งขาอ่อนเข็งขึ้นมาทันที ซ็อกไปหมดเมื่อเห็นคนตรงหน้า

เขา...เขา! ผู้ช่วยคนนั้นมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร เขามาได้อย่างไร!

สไลบนาจไม่รู้ชื่อเขา แต่เธอจำเขาได้ เขาเป็นเหมือนฝันร้าย
ในชีวิตเธอ!

หญิงสาวมองอีกฝ่ายตาค้าง นิ่งงันอยู่นั่นนานกระทั่งรู้สึก
แสบร้อนไปทั้งปอดจึงได้รู้ว่าตนเองเปลวอกลั่นหายใจ ในจังหวะ
ที่เธอขยับตัวจะถอยหนี ร่างสูงใหญ่ในชุดสูทหรูหรานั้นก็ยื่นมือ
มาคว้าจับข้อมือเล็กของเธอแล้วบีบแน่น ความเจ็บทำให้เธอไม่กล้า
ขยับ ได้แต่นิ่งงันอยู่ในกำมือของเขา

เธอจ้องมองใบหน้าหล่อเหลาและดวงตาคมดูลึ้น้ำตาลอ่อน
ของอีกฝ่าย เขาจ้องเธอเขม็งเหมือนอยากจะฆ่าให้ตายในยามที่เอ่ย
ถามออกมาว่า

“เธอเป็นมานานหรือยัง”

“...”

“อาการแพ้ท้องนะเป็นมาที่วันแล้ว”

สไบนางเบิกตากว้างมากกว่าเดิม ตกใจกับคำถามนั้น หัวใจเธอทั้งสิ้นและเต็นแรงไปหมด ตัวเธอซาเหมือนจะล้มพับไปได้ทุกเมื่อ มีเพียงตนเองที่รู้ว่าตอนนี้กำลังฝืนมากแค่ไหน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคำถามที่เขาคถามออกมา

เธอไม่ได้ท้อง ไม่มีทางท้อง!

“ฉันไม่...”

หญิงสาวจะปฏิเสธ ทว่าอีกฝ่ายดูเหมือนจะไม่ฟังคำพูดอะไรของเธอเลยสักนิดเดียว

“อ้อ” เขาร้องขึ้น เหยียดมุมปากออกเป็นรอยยิ้มหยัน แต่มือใหญ่ยังจับข้อมือเธอบีบแน่นมากกว่าเดิม “ขอโทษที ข้ามชั้นตอนไปหน่อย”

“...”

“ฉันชื่อ เอ็ดวิน แอดดิสัน เธอไม่ต้องแนะนำตัว ฉันรู้ประวัติเธอทุกอย่าง มีสคะนิงนิจ”

“คุณ...” สไบนางสะดุ้งสุดตัว เมื่อ ‘ผันร้าย’ ที่เข้ามาแนะนำตัวเองนั้นดูเหมือนจะรู้จักเธอจริงๆ

หญิงสาวไม่รู้จะพูดอะไร ขณะที่อีกฝ่ายดูเหมือนมีเรื่องที่จะพูดมากมาย

“ฉันมาเพื่อถามคำถามเดียว”

“...” เธอยังคงเงิบ ปล่อยให้เขาเป็นฝ่ายพูดต่อไป เพราะวาทอนนี้ตัวเองแทบจะฝืนเอาไว้ไม่ไหวแล้ว เธอใจสั้น ตัววิบวิวไปหมด อากาศตรงหน้าเหมือนจู่ๆ ก็หายไป เธอหายใจไม่ออก ขณะที่รู้สึกเย็นไปทั้งตัว คำถามที่โหดร้ายที่สุดก็หลุดมาจากอีกฝ่าย

“ตอนนี้เธอท้องใช่ไหม”

“ฉัน...ไม่...”

สไบนางอยากจะทำว่าเขาว่าเธอไม่ได้ท้อง ไม่มีทางท้อง
หลังจากวันนั้นที่เธอตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าเธอนอนกับเขา เธอป้องกัน
ตัวเองอย่างดี มันไม่มีทางหรอกที่เธอจะท้องกับผู้ชายที่เป็นผัวร้าย
ในชีวิตของเธออย่างเขา!

ทว่าสไบนางกลับพูดไม่ได้ มีหน้าซำยังไม้อาจฝันประคอง
ตัวเองได้อีกต่อไป ในตอนที่กำลังหมดสติ สิ่งเดียวที่เธอได้ยิน
ก็มีเพียงเสียงเรียกชื่อเธอดังลั่น และอ้อมกอดแข็งแรงนั้นที่ดึงรั้งเธอ
เข้าไปหาเอาไว้อย่างแนบแน่น

“สไบนาง!”

หลังจากนั้นสไบนางก็ไม่รับรู้อะไรอีกเลย...

1 จุดเริ่มต้น

สองเดือนก่อน

เอ็ดวิน แอดดิสัน กวาดตามองไปรอบห้องแกรนด์บอลรูม ซึ่งจัดงานเลี้ยงอะไรสักอย่างของกลุ่มบริษัท ซึ่งเขาจำเป็นต้องมาร่วมงานด้วยความรู้สึกเบื่อหน่าย ทว่าเขาจะอย่างไรก็ได้ ต่อให้งานนี้มันไร้สาระแค่ไหน แต่เขาก็จำเป็นต้องมาร่วมงาน แรกเริ่มเขาคิดจะปฏิเสธ แล้วบินไปแมนฮัตตันเพื่อกลับไปหาพ่อกับแม่ของตนเอง ที่คงจะกำลังมีความสุขเพราะว่าลูกพี่ลูกน้องของเขาต่างกลับไปรวมตัวกันที่นั่น แม่แต่ แองเจลา แอดดิสัน ลูกพี่ลูกน้องสาวที่สนิทกับเขาที่สุด ได้ย้ายไปอยู่กับสามี ลีโอ เทอ ที่เมืองจิ้น ก็ยังหอบลูกและสามีมารวมตัวกันตามธรรมเนียมของคนตระกูล แอดดิสันเวลาถึงวันเกิดของใครสักคน

ทว่าเป็นเพราะเขาติดงานสำคัญ แถมยังต้องอยู่งานเลี้ยงบับอนี่โดยที่เพื่อนสนิทมาขออั่งให้มาด้วยกัน จึงไม่อาจไปรวมตัวกับทุกคนได้

และเพราะสีหน้าเบื่อหน่ายของเอ็ดวินแสดงออกอย่างชัดเจน มากเกินไปกระมัง ผู้ชายร่างสูงซึ่งอยู่ในชุดทักซีโตะแบบเดียวกับเขา จึงยกมือขึ้นชกไหล่ของเขาเบาๆ ทว่าไอ้คนที่ไม่รู้เลยว่ามันแรง เยอะมากแค่ไหนก็ทำให้เขาที่กำลังเหม่อลอยอยู่กับความคิดของตนเองนั้นเกือบจะทำแก้วแชมเปญในมือหล่นเพราะแรงชกของอีกฝ่าย เอ็ดวินตัววัดตามองเพื่อนรักตาดู ทว่ามันเหมือนจะไม่สำนึก เลยสักนิด กลับนึกยิ้มกว้างอวดฟันขาวแทบทุกซี่ใส่เขา พร้อมกับยื่นหน้าเข้ามากระซิบเป็นเชิงปลอบใจ

“อดทนอีกนิด เตี้ยวงานก็เลิกแล้ว”

ต่อให้ไม่เลิก เขาก็รอไม่เกินสิบนาทีก็จะออกไปอยู่แล้ว!
เอ็ดวินบอกกับตนเองในใจ

“แกไม่ควรลาภันฆางานเวอร์นี้” เขาสบถเสียงเบาใส่เพื่อนรัก การมาอยู่ในงานเลี้ยงต่างๆ ที่เป็นวันสำคัญของเขาก็รู้สึกหงุดหงิดมากพออยู่แล้ว ทว่าการที่ต้องมาเห็นหน้าคนที่เขาเกลียดที่นี่ ก็ทำให้เอ็ดวินทวีความหงุดหงิดมากยิ่งขึ้น ซึ่ง เควิน พาร์เรล เพื่อนรักของเขาคงรู้ตัวดี หมอนี่ถึงได้พยายามอยู่เป็นเพื่อนเขา ละทิ้งบิดาและมารดาที่พยายามจะลากตนเองไปแนะนำกับเพื่อนฝูงคู่ค้าทางธุรกิจ และแน่นอนว่าพยายามจะจับคู่ดูตัวทางธุรกิจให้ลูกชายคนเดียวของตนอย่างยิ่งยวด

“ก็ไม่คิดว่าจะต้องมาเจอกับไอ้หมอนั่นนี่หว่า”

เควินอุบิบแก้ตัว หนุ่มอเมริกันมองขอโทษเพื่อนรัก พยายามทำตัวเล็กตัวน้อยน่ารักๆ ที่ตนเองแทบจะเรียกได้ว่าเป็นหนุ่มร่างโตลำบึก

“แกติดหนี้ฉันแล้วงานนี้ เควิน พาร์เรล”

เอ็ดวินชี้หน้าเพื่อนสนิทอย่างอาฆาต ความหงุดหงิดนี้ไม่รู้จะเอาไประบายที่ใคร โยนไปใส่ตัวต้นเหตุเลยก็แล้วกัน ซึ่งเควินเอง

ก็รู้ว่ามันไม่ใช่ความผิดของเขา แต่ก็ต้องยอมรับว่าตนเองมีส่วน
ถึงได้อะลุ่มอล่วยให้อีกฝ่ายใจเย็น

“ครับๆ ตัดหนี้คุณชายเอ็ดวินแน่ๆ”

เอ็ดวิน แอดดิสัน เลยจิบแชมเปญรวดเดียวจนหมดแก้ว
ซึ่งเขวินก็รู้ใจเพื่อนรัก จึงรีบกวักมือเรียกรับกรแล้วเปลี่ยนแก้วใหม่
ให้เพื่อนรักอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเริ่มโอตครวญถึงปัญหาของตนเอง
ซึ่งบิดามารดาอยากจะให้เขาแต่งงานทุกๆ ที่เขาเพิ่งจะอายุสามสิบ
ต้นๆ และกำลังสนุกกับชีวิตโสดอย่างเต็มที่ ขณะที่เอ็ดวินได้แต่
ฟังผ่านไปเท่านั้น อือออตอบรับในลำคอออกมาบ้างเป็นบางครั้ง
เมื่อโดนเพื่อนรักร่างหมีเข้าชี้ถามไม่เลิก

เอ็ดวิน แอดดิสัน ตอนนีเขายอายุสามสิบสามปี เป็นแอดดิสัน
คนสุดท้ายที่ยังโสด

ชายหนุ่มเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน ทำให้เขาได้รับส่วนดีๆ
ของสองเชื้อชาติ ทว่าถึงอย่างนั้นใบหน้าของเขากลับเหมือนบิดา
มากกว่าผู้เป็นมารดา แต่ถึงอย่างนั้นใบหน้าหล่อเหลาราวกับพวก
นายแบบชื่อดังก็ถูกลดทอนความคมดูลงมา และทำให้เขาดูเป็น
เทวดาตัวน้อยที่ผู้คนต่างคิดว่าเขาใจดี ทั้งๆ ที่จริงๆ แล้วเอ็ดวินนั้น
'ดู' ไม่ต่างจากผู้เป็นบิดาเลยสักนิดเดียว ในบรรดาพี่น้องตระกูล
แอดดิสันรุ่นของเขา เอ็ดวินนับได้ว่าทั้งเอาแต่ใจและนิสัยเสียที่สุด
แล้ว

เพราะมักจะถูกเข้าใจผิดเช่นนั้นเสมอว่าเขาเป็นเด็กดีอ่อนโยน
เมื่อโตขึ้นชายหนุ่มเลยมักจะตีหน้าดู นานวันเข้าแม่แต่รอยยิ้ม
ก็แทบไม่ปรากฏบนใบหน้าของเขา ถ้าไม่ใช่คนสนิท เอ็ดวินแทบจะ
ไม่เปลี่ยนสีหน้าอะไรเลยด้วยซ้ำไป

ซึ่งแน่นอนว่าอารมณ์ความรู้สึกอันอ่อนโยนเหล่านั้น เอ็ดวิน
มิให้แต่กับพี่น้องในครอบครัวและคนสนิทไม่กี่คนเท่านั้น

ตระกูลแอดดิสันของเขาเป็นตระกูลใหญ่ ทว่าคนที่เอ็ดวินสนิทที่สุดคือพี่สาวที่เกิดก่อนเขาไม่กี่เดือนอย่าง ‘แองเจลา แอดดิสัน’ เขากับเธอแทบจะเหมือนพี่น้องกันแท้ๆ เพราะบิดาของเธอกับบิดาของเขาเป็นพี่น้องกัน ทว่ากับพี่ชายคนโตของตระกูลอย่าง ‘แอรอน แอดดิสัน’ เอ็ดวินก็สนิทไม่แพ้กัน อันที่จริงพวกเขาทั้งสี่คนก็สนิทกันหมด อาจจะเป็นเพราะพวกเขาโตมาด้วยกัน ทว่าเมื่อโตขึ้นทุกคนต่างก็ออกไปใช้ชีวิตของตัวเอง ทำให้เดี๋ยวนี้เจอกันน้อยลงมาก แถมลูกพี่ลูกน้องของเขาทุกคนก็แต่งงานแล้ว

แอรอน... พี่ชายคนโตและเป็นผู้นำตระกูลรุ่นต่อไป เขารับภาระหนักที่สุดด้วยการดูแลแอดดิสันไฟแนนเชียล ซึ่งเป็นบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่เป็นธุรกิจหลักของตระกูล ปัจจุบันพี่ชายของเขาแต่งงานและมีลูกน่ารักๆ สองคน น้องสาวของเขา เอมีเลีย แอดดิสัน ก็แต่งงานไปแล้วเช่นกัน ส่วน แองเจลา แอดดิสัน ปัจจุบันแต่งงานแล้วและย้ายไปอยู่ที่เมืองจีนเป็นหลักตามผู้เป็นสามี พี่ลิโอที่เป็นเพื่อนสนิทกับแอรอนพี่ชายคนโตของพวกเขา ทว่าถึงอย่างนั้นแองเจลาก็ยังเป็นผู้สืบทอดกิจการของตระกูลแอดดิสัน ซึ่งก็คือธุรกิจค้าปลีกอันดับสองของประเทศ

ส่วนเขา... ดูแลกิจการด้านอสังหาริมทรัพย์ของแอดดิสันต่อจากบิดา ที่ตอนนี้แทบจะวางมือทั้งหมดแล้วไปใช้ชีวิตเรียบง่ายกับมารดาของเขา

ถึงงานจะหนักและภาระของเขาก็เริ่มเพิ่มมากขึ้นในระยะสามปีหลังมานี้ ทว่าถึงอย่างนั้นเอ็ดวินก็เต็มใจที่จะทำมัน อาจจะเป็นเพราะเขาเป็นคนเดียวที่ไม่มีพันธะอะไรให้ต้องห่วง จึงสามารถสนุกกับงานได้อย่างเต็มที่

แอรอน ซึ่งเป็นคนที่สองที่แต่งงานในบรรดาพี่น้องสี่คน เคยถามเขาเมื่อปีที่แล้วว่าเมื่อไรเขาคิดจะมีครอบครัว ทว่าเอ็ดวิน

ยอมรับว่าเขาไม่สามารถคิดภาพตัวเองมีครอบครัวออกได้เลย...

หลังจากที่สิบปีก่อนเขาถูกหักหลังจากคนที่รัก...นับตั้งแต่นั้น
เอ็ดวินก็วาดภาพตัวเองมีความรักได้อีกครั้งในชีวิตนี้ไม่ได้อีกเลย...

เอ็ดวินพลิกนาฬิกาดูเวลา พบว่าตอนนี้สมควรแก่เวลาที่เขา
จะกลับไปแล้ว ก่อนจะต้องเจอกับคนน่าเบื่อมากไปกว่านี้ ส่วน
เป้าหมายของเขา ได้หักทลายกันตั้งแต่เช้างานตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงแรก
แล้ว เขาเสียเวลาเกือบสองชั่วโมงที่นี่ก็ถือว่ามากพอแล้ว ในขณะที่
กำลังจะชวนเควินให้ออกไปจากงาน ก็โดนใครบางคนเดินเข้ามา
ขวางหน้าเสียก่อน

อีกฝ่ายเหยียดยิ้มด้วยรอยยิ้มน่ารังเกียจ เอ็ดวินเห็นแล้ว
แทบอยากจะเดินหนี ทว่าเขารู้ดีว่าตนเองทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะ
หาไม่ 'อดีตเพื่อน' ของเขาก็คงจะพุดจหาเรื่องเขาไม่หยุด รังความ
กันเหมือนเด็กๆ ทั้งที่โตขนาดนี้แล้ว

“ไอ้ะ” อีกฝ่ายแก้งทำเสียงตกใจที่ดูแล้วขัดตาพังแล้วขัดหู
เหลือเกินออกมา “คุณชายแอดดิสันก็อยู่ที่นั่นด้วยจ้ะหรือ”

เอ็ดวินขมวดคิ้วมุ่น ไอ้ฉายา ‘คุณชายแอดดิสัน’ นี่เป็นอะไร
ที่เขาไม่ชอบ โดยเฉพาะเวลาที่มันออกมาจากปากของ เจฟฟรีย์
มอร์เร็ต

เควิน พาร์เรล เห็นท่าไม่ดี แคร้งสีอำมหิตที่แผ่ออกมาจาก
ตัวของเอ็ดวินก็ทำให้เขารู้แล้วว่าไม่ควรปล่อยให้ไอ้มอร์เร็ตมา
ยั้วโย่เอ็ดวินมากไปกว่านี้

“เฮ้” เขาปรีเข้าไปแทรกกลางทั้งสองคน “เจฟ ไม่ได้เจอนาย
นานเลย” เควินยกมือขึ้นหักทลายอดีตเพื่อนร่วมชั้นของเขากับเอ็ดวิน
เขาไม่ใช่คนที่มีเรื่องกับอีกฝ่ายโดยตรง แต่เป็นกั้นชนระหว่างเอ็ดวิน

กับเจฟฟรีย์มาโดยตลอด

ไม่ใช่อะไร..เจฟฟรีย์มันโง่ ชอบคิดว่าไบหน้าอ่อนๆ ของ เอ็ดวินนะทำให้อีกฝ่ายดูอ่อนโยนใจดี มันจะตายคามือเอ็ดวิน โดยไม่รู้ตัวนะสิ เขาไม่ยอมทำให้เอ็ดวินต้องไปเสียเวลาอันมีค่ากับ คนโง่ ก็เลยชอบกันสองคนนี้เวลาปะทะกัน

ทว่านอกจากไอ้โง่เจฟฟรีย์จะไม่รับรู้ถึงความช่วยเหลือของเขา แล้ว ยังมีหน้ามาบอกอีกว่า

“เราเพิ่งเจอกันไปไม่ใช่เรอะเควิน”

“อ้อ เรอะ”

เควินแกล้งร้องออกมาด้วยสีหน้าจำอะไรไม่ได้ หึหึ ที่รู้ดีว่า เมื่อสองสามวันก่อนเพิ่งเห็นหมอนี่ที่ปาร์ตี้ไหนสักแห่งนี่แหละ

“นายมีธุระอะไรหรือเปล่าเพื่อน” เควินรีบเป็นฝ่ายพูดขัด เจฟฟรีย์ขึ้นมามากครั้ง เมื่อเห็นหมอนี่ทำท่าจะพูดออกมา

เจฟฟรีย์ตัววัดตามองเขาด้วยสีหน้ารำคาญใจ แล้วจึงอดแซะ ไอ้ผู้พิทักษ์ตรงหน้าไม่ได้

“มาทักทายเพื่อนร่วมชั้นหน่อยไม่ได้หรือยังไงกัน นายก็ทำตัว เป็นบอดีการ์ดหมอนี่ตลอด ไม่เบื่อหรือไง” ตั้งแต่สมัยเรียนไฮสกูล จนทุกวันนี้ ไอ้เควินก็ทำตัวเป็นบอดีการ์ดไอ้เอ็ดวินอยู่นั่น คอย ปกป้องอย่างกับทาสผู้ซื่อสัตย์อย่างไรอย่างนั้น

เอ็ดวินมองอีกฝ่ายด้วยสายตาดุดัน ขณะยกมือดันไหล่ เควินให้ออกไปพ้นทาง ไม่จำเป็นต้องมาคอยแทรกหรือปกป้องเขา ชายหนุ่มจ้องมองคนที่หวังจะเข้ามาหาเรื่องกันนิ่ง แล้วย่นถาม เสียงเย็นว่า

“นายมีธุระอะไร”

เจฟฟรีย์ มอร์เริต เกลียดสีหน้าและท่าทางเย่อหยิ่งของ ไอ้ลูกครึ่งตรงหน้านี้บรรล้วย อยากจะประทับฝ่าเท้าลงบนหน้าสวยๆ

ของมัน บดขยี้ให้รู้ว่าใครต่างหากคือคนแข็งแกร่ง ทว่าสิ่งที่ทำได้ มีเพียงเหยียดยืมหยันให้หมอนี่ แล้วเอ่ยเสียดสีออกมาว่า “ทักทาย เพื่อนกันต้องมีธุระด้วยอย่างนั้นแหละ”

เอ็ดวินไม่สนใจมารยาทน้อยนิดอะไรด้วยซ้ำ เขาเหยียดสายตามองมือของอีกฝ่ายที่ยื่นมาหมายจะทักทายแล้วส่งเสียงหยันในลำคอ “เหอะ”

ชายหนุ่มไม่แม้แต่จะยื่นมือไปสัมผัสกับอีกฝ่ายตามมารยาทเสียดด้วยซ้ำไป

เจฟฟรีย์หน้าแดงที่โดนทักหน้า เขาไม่พอใจอย่างรุนแรง แต่ก็ไม่อาจแสดงความรุนแรงอะไรเป็นการตอบโต้กลับได้เพราะสถานที่ไม่เอื้ออำนวย

“อย่าหยิ่งนักเลยนำคุณชายเอ็ดวิน หรือตระกูลมอร์แกนเรา ไม่มีฐานะสูงพอจะเป็นเพื่อนกับคนตระกูลแอดดิสัน” ทว่าถึงอย่างนั้น เจฟฟรีย์ก็อดไม่ได้ที่จะตอบโต้กลับไป

แต่เอ็ดวินได้ฟังแล้วถึงกับกลอกตาไปมาอย่างเอือมระอา ไม่เก็บสีหน้าเมื่อหน้าเลยสักนิดเดียว

“เพื่อเจ้า”

เขาพูดออกมาคำหนึ่ง ส่งผลให้เจฟฟรีย์แทบทนไม่ไหว ได้แต่ขมใจเอาไว้ว่าตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาเอาคืน เขาตั้งใจเย็นมากกว่านี้ ไม่รวมถึงว่าช่วงนี้ธุรกิจที่บ้านของเขาเป็นรองหมอนี่ ถ้าร่วมมือกันได้ ก็เป็นผลดีกับครอบครัวของเขามากจริงๆ จึงต้องอดทนกับความหยิ่งยโสไม่รักษาน้ำใจของ เอ็ดวิน แอดดิสัน เอาไว้

แต่อีกไม่นานหรอก...เขาจะเอาคืนมันแน่

เจฟฟรีย์แะมาตรงนี้ก็เพียงเพราะต้องการยื่นให้แน่ใจว่าเอ็ดวินจะง่ไม่ยอม ‘ร่วมงานกัน’ อย่างที่เคยปฏิบัติเขาอยู่หลายครั้งจริงๆ ไซ้เหม

“ถ้าอย่างนั้นมาพูดธุระแล้วกัน” เขาเปลี่ยนเรื่อง

“...” เอ็ดวินเงียบ เลิกคิ้วขึ้นสูงอย่างประหลาดใจที่เจฟฟรีย์
ไม่โกรธเหมือนปกติ

“แอดดิสันจะไม่ร่วมมือกับมอร์แกนจริงๆ เหนอ ฉันว่ามัน
เป็นโอกาสดีที่...”

เอ็ดวินโบกมือเป็นเชิงไม่ให้อีกฝ่ายพูดต่อ พร้อมกับแสดง
ท่าที่ปฏิเสธอย่างชัดเจนแม้จะไม่พูดออกมาตรงๆ ก็ตาม

“ขอโทษ ฉันไม่ค่อยเรื่องงานตอนนี้” เขาพูดจบก็หันไปทาง
เพื่อนสนิทตนเองที่ยืนเงียบอยู่ข้างๆ “เควิน ฉันต้องกลับก่อนแล้ว”

เควิน ฟาร์เรล รีบพยักพยิตแล้วโบกมือไล่อีกฝ่ายไปทันที

“เออ ไปเถอะ”

เจฟฟรีย์ไม่เอ่ยอะไรต่อ เขาไม่โง่งพอที่จะรู้ว่าเอ็ดวินปฏิเสธ
ไม่สนใจร่วมงานกัน ซึ่งมันสร้างความรู้สึกโกรธเกลียดชิงชังขึ้นมา
ในใจของเขาอย่างรุนแรง ทว่าเขาได้แต่ระงับเอาไว้ บ่อยให้ ‘ศัตรู’
เดินผ่านหน้าเขาไป

เอาเถอะ...อีกไม่นาน เอ็ดวิน แอดดิสัน ก็จะได้รับคำสั่งสอน
แล้ว หลังจากนั้นมันจะได้รู้ว่าบนโลกใบนี้ยังมีคนที่เหนือกว่ามัน
มากมาย ไม่ได้มีแค่มันที่หยิ่งผยองได้เพียงคนเดียว!

สไบนางมองเพื่อนร่วมงานที่มายืนขอร้องอ้อนวอนให้เธอ
ช่วยทำงานแทนด้วยสีหน้าลำบากใจ เนื่องจากครั้งนี้เป็นครั้งที่สาม
ในรอบเดือนนี้แล้วที่อีกฝ่ายมาขอร้องเปลี่ยนเวรกับเธออย่างนี้

“นะนะ ขอร้องละ ไปทำงานแทนสักวันได้ไหมแซนดี้”

“แต่ว่า...”

สไบนางเผยสีหน้าลำบากใจ เงินเธอก็อยากได้ แต่ว่าเป็นเธอ

ทำงานติดกันมาแปดชั่วโมงแล้ว ถึงพຽ່ງนี้จะเป็นวันหยุดของเธอ แต่เธอเลิกกับอีกฝ่ายหลายครั้งแล้ว ไม่อยากให้อ้อมีเคียด

เธอรู้ว่าช่วงนี้อีกฝ่ายกำลังติดแฟนอย่างหนัก เป็นไปได้ ก็มักจะตามติดแฟนหนุ่มอยู่เสมอ หลายครั้งที่หยุดไปโดยแจ้งกะทันหัน จนเพื่อนร่วมงานหลายคนเริ่มเอือมอีกฝ่ายแล้ว

พอสาวอเมริกันเห็นสไปนางมีท่าทีลำบากใจและจะปฏิเสธ ก็รีบเข้ามาบีบหัวใจของเธอพร้อมกับอ้อนวอนทันที

“รายได้วันนั้นทั้งหมดก็ยกให้เธอเลย นะ ช่วยหน่อย แล้วเดี๋ยวเวรถัดไปของเธอ ฉันจะเข้าเวรแทน”

“เอาอย่างนั้นหรือ”

อันที่จริงสไปนางไม่ได้สนใจเงินหรืออะไรเลย ที่มีทำให้อ่อนลง เพราะสีหน้าอ้อนวอนของอีกฝ่าย เธอก็เลยเริ่มใจอ่อน

“ขอร้องละ” อ้อมีส่งเสียงอ้อน “ถ้าไม่ใช่ว่าติดธุระด่วน ฉันก็ไม่อยากขาดงานจริงๆ แต่ถ้าหากคนมาแทนไม่ได้ บอสก็ไม่ให้ฉันหยุด”

ถึงตรงนี้อ้อมีจะโกหก แต่สไปนางก็ไม่ได้ไปเปิดโปงอีกฝ่าย และสีหน้าร้อนกร้อนใจนั้นก็ทำให้เธอยอมตอบตกลงไปในที่สุด

“โอเคจ้ะ งั้นเราแลกเวรกันก็ได้”

พอสไปนางตอบตกลง อ้อมีก็มีท่าทีดีใจขึ้นมาทันที อีกฝ่ายกอดเธอแน่นแล้วขอบคุณเสียงดังด้วยท่าทีดีใจ จากนั้นจึงผล่ออกแล้วบอกกับเธอว่า

“เดี๋ยวฉันไปบอกบอส ชอบใจเธอมากนะแซนด์” อ้อมีขอบคุณเธออีกครั้ง ก่อนจะรีบวิ่งไปแจ้งเจ้านายซึ่งเป็นชายวัยสี่สิบกว่า เขาเป็นเจ้าของบาร์ระดับหรูที่ตั้งอยู่ในย่านสถานบันเทิงและรายล้อมไปด้วยคู่แข่งมากมาย ทว่าถึงอย่างนั้นที่นี้ก็เป็นที่บาร์ที่ยุติธรรมกับลูกจ้างพอสมควร เพื่อนร่วมงานก็โอเค สไปนางเลยทำได้

ปีกว่าๆ แล้ว

ปกติแล้วสไบนางทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟชั้นล่าง ไม่ทำ
โซนวีไอพี เธอไม่รับงานอื่นนอกเหนือจากนี้ ถึงหลายคนจะรับอะไร
ก็ตาม แต่เธอไม่เอาเด็ดขาด ตอนนี่เธอเก็บเงินจะได้ค่าเทอมสำหรับ
เรียนปีสุดท้ายแล้ว อันที่จริงถ้าไม่ใช่เพราะต้องเอาไปใช้จ่ายตอน
ช่วงที่แม่เธอเสียไปเมื่อราวๆ ปีก่อน สไบนางก็น่าจะได้กลับไป
เรียนแล้ว ทว่าเธอไม่เสียใจเลย เพราะถึงอย่างไรจะจบช้าหรือเร็ว
ก็ไม่ได้มีค่าอะไรสำหรับเธอแล้ว เพราะคนที่อยากจะดูแลที่สุด
ในชีวิตนี้ได้จากไปแล้ว...

ทว่าสิ่งที่แม่ขอไว้ ให้เธอใช้ชีวิตตัวเองดีๆ อย่างมีความสุข
สไบนางก็จะยังคงทำตามนั้นต่อไป ทว่าเวลานี้เธอมีเป้าหมายใหม่
ถ้าเธอเก็บเงินได้มากพอ เธออาจจะลองย้ายกลับไปอยู่เมืองไทย
ใช้ชีวิตที่นั่นดู ถ้ามันโอเค เธออาจจะอยู่ที่นั่นตลอดไปก็เป็นได้

“๒เรื่องนี้ก็โง่งนะแซนดี้ ถ้ามจริง ๆ นะ ถ้าเกิดโดนยายเอมี
หลอกไปขายแล้วจะไปช่วยนับเงินด้วยไหมหะ”

เสียงเหน็บแนมของเพื่อนร่วมงานที่เธอสนิทที่สุดดังขึ้น
หลังจากที่เอมีออกไปจากห้อง เรียกให้สไบนางที่จมอยู่กับความคิด
ของตนเองหันไปมองอีกฝ่าย แล้วยิ้มเหี้ยๆ ก่อนจะปฏิเสธเสียงอ่อย

“โอ้ หลิน มันไม่ถึงขนาดนั้นหรอกมั้ง”

เพื่อนร่วมงานคนนี้เป็นเพื่อนที่เธอสนิทที่สุดด้วย อีกฝ่าย
เป็นสาวจีนที่เกิดและเติบโตที่นี่ เป็นสาวร่างสูง ผิวขาวผ่องและ
เนียนไปทั้งตัวเหมือนหยก ดวงตาเรียวเฉียวรับกับริมฝีปากเล็ก
และจมูกโด่งเป็นสัน เมลิส่า หลิน ได้ชื่อว่าเป็นคนตรงและไม่ยอม
ให้ใครเอาเปรียบ ไม่มีใครกล้าต่อกรกับเธอแต่ก็ไม่กล้าสนิทด้วย

ยกเว้นสไบนาง

ทว่าเมลิสากลับเบะปากใส่เธอ และตำหนิอีกครั้งหนึ่งว่า
“หัดรู้ทันคนอื่นบ้างแซนดี”

สไบนางเลยได้แต่หัวเราะ ก่อนจะอ้อมแอ้มตอบเพื่อนสนิท
ไปว่า

“คิดซะว่าเราหาเงินได้เยอะขึ้นไง”

เมลิสามองค้อนใส่แม่คนแซนดี “เธอจะเอาเงินเยอะๆ ไปทำอะไร
หรือ ในเมื่อเธอไม่มีญาตินี่”

สไบนางหัวเราะกับความปากร้ายของอีกฝ่าย ไม่ได้ถือสาอะไร
สักนิดเพราะชินเสียแล้ว เมลิสาก็เป็นคนประเภทปากร้ายใจดี และ
เป็นคนตรงมาก ถึงได้ทันเห็นเอมีโกหกเธอไม่ไหว และพยายาม
เตือนไม่ให้เธอโดนอีกฝ่ายเอาเปรียบ

เมลิสາเองพอเห็นเพื่อนรักใจอ่อนก็สบถอย่างหงุดหงิด
สุดท้ายก็เลยแยกกันไปทำงานของตนเอง หลังเลิกงานเธอค่อย
จับตัวอีกฝ่ายมาสวดสักกรอบแล้วปรับทัศนคติว่าไม่ควรทำอะไร
ฝืนตัวเองเพียงเพราะเป็นคนดีซื่อใจอ่อนแบบนี้ล่ะ!

ห้องวีไอพีห้องสุดท้ายเป็นห้องที่พิเศษที่สุด อาจจะมีเรียกว่า
เป็นวีไอพีที่เสียมากกว่า ปกติสไบนางจะไม่ทำงานที่โชนนี้ เพราะ
รู้ว่าบางครั้งมันก็แฝงสิ่งที่ไม่ชอบ ทว่าก็มีหลายครั้งที่มาช่วย
เอมี ซึ่งเธอได้แต่พยายามทำตัวไม่เป็นจุดเด่นที่สุด ทว่าห้องวีไอพี
สุดท้ายไม่ใช่สิ่งที่ไม่เอมีบอกเธอไว้ ปกติห้องนี้จะเป็นแขกที่รับมียาก
และเอาใจยากที่สุด แน่หนอนว่าสไบนางโดนให้ดื่มเหล้าจนได้ แม้ว่า
จะมีเพื่อนร่วมงานอีกหลายคนทำงานในห้องนั้นช่วยเหลือ แต่
ไม่รู้ทำไมหนึ่งในแขกของห้องนั้นกลับคะยั้นคะยอเธอจนไม่อาจ

ปฏิเสธได้

เพราะมีคำสั่งกำชับจากบอสให้เธอและคนอื่นๆ ดูแลแขกในห้องนั้นให้ดี สไลป์นางก็เลยไม่อาจปฏิเสธหรือทำให้ใครไม่พอใจได้ สุดท้ายเธอก็เมา ปกติจะเป็นเมลิสาคอยดูแลเธอ ทว่าครั้งนี้อีกฝ่ายติดธุระ สไลป์นางกระซิบบอกเพื่อนร่วมงานที่เคยช่วยเหลือกันมา แต่ใครจะไปคิดว่าหลังจากนั้นเธอจะไม่รู้ตัวอีกเลย!

6 เอ็ดวินออกจากงานแล้วก็ตรงไปยังคลับของโรงแรมที่พัก ซึ่งเขนัดกับเควินเอาไว้แล้ว เขาส่งข้อความบอกอีกฝ่ายว่าตนเองรออยู่ เพราะเควินบังเอิญจะออกจากงานพร้อมกัน แต่กลับถูกพ่อแม่เร่งเอาไว้เสียก่อน ทว่าสุดท้ายหมอนั้นกลับทิ้งเขาไปเสียดี๊ๆ หลังจากรอมาเกือบชั่วโมงแล้วเควินตอบกลับกลับมาว่ามาตามนัดไม่ได้แล้ว

เอ็ดวินอารมณ์เสียนิดหน่อย บวกกับคืนนี้ดื่มไปเยอะ สุดท้ายเขาก็มีอาการเมาจนได้ ทว่าเมื่อกลับไปถึงห้อง เอ็ดวินก็พบว่าเขาไม่เพียงแค่มเมาเท่านั้น ทว่าร่างกายที่กำลังร้อนแผลกๆ ก็ทำให้รู้ว่าตนเองโดนเล่นงานแล้วแน่ๆ!

ชายหนุ่มหอบหายใจสะท้าน ความต้องการอันรวดเร็วรัวนั้นกำลังทรมาน เอ็ดวินก็สาปส่งคนที่เล่นงานแบบนี้ในใจจนย่อยยับ ขณะกำลังคิดว่าจะยอมเสียหน้าเรียกผู้ช่วยให้ส่งคนมาให้เขาหรือไม่ กลับพบว่าบนเตียงของตนเองมีร่างเล็กบอบบางของผู้หญิงคนหนึ่ง

วินาทีที่เขาเห็นใบหน้านั้นและมองสบตากับคนที่ปรี๊ดตามองเขาด้วยสายตางงงัน เอ็ดวินก็กระโจนเข้าสู่กับดักนั้นด้วยความเต็มใจระคนแค้นเคืองสุดหัวใจ!

2

ฉันจะแต่งงานกับเธอ

สไบนางไม่คิดมาก่อนว่าตนเองจะเป็นลม นี่เป็นครั้งแรก
ที่เธอเป็นลม!

ตอนที่เธอฟื้นขึ้นมา หญิงสาวพบว่าตนเองนอนอยู่ภายใน
ห้องนอน บนเตียงแคบๆ ของตัวเอง ในขณะที่กำลังสับสนงงงวยอยู่
ก็ได้ยินน้ำเสียงทุ้มนุ่มถามขึ้นมาด้วยลักษณะเข้มงวดว่า

“ฟื้นแล้วหรือ”

ถ้าก่อนหน้านี้สไบนางยังคงสับสน จับต้นชนปลายอะไร
ไม่ถูก น้ำเสียงนี้ของเอ็ดวินก็กระตุ้นให้เธอจดจำทุกอย่างได้ทันที
พร้อมกันนั้นเมื่อเธอหันไปทางที่มาของเสียง ก็พบว่าชายหนุ่ม
ยืนกอดอกหนึ่งมองเธอ สะโพกสอบอึงกับขอบโต๊ะเขียนหนังสือ
ตัวเล็กของเธอ สไบนางเห็นภาพนั้นแล้วผุดลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว

“คุณ!”

เธอเรียกเขาแล้วหยุดนิ่งไปชั่วอึดใจ ก่อนจะถามย้ำอีกครั้ง
เมื่อคนตรงหน้ายังเอาแต่จ้องเธอหนึ่ง

“คุณมาที่นี่ได้อย่างไร!”

เธอจำได้ว่าก่อนจะเป็นลม ตนเองอยากจะถามคำถามนี้กับเขา ทว่าไม่มีโอกาสได้ถามออกไปเพราะมัวแต่ตกใจและเถียงเรื่องอื่น ทำให้ลະเลยไปว่าเหตุใดชายหนุ่มถึงมาอยู่ที่นี้ มิหนำซ้ำยังรู้ข้อมูลของเธอทั้งหมด น่ากลัวเกินไปแล้ว!

“มันก็ได้ยากที่จะหาตัวเธอไม่เจอนะสไบนาง”

ชายหนุ่มตอบกลับ เขาต้องมองเธอหนึ่ง สายตาดุดันนั้นทำให้ สไบนางทั้งหวาดกลัวทั้งอึดอัด ได้แต่กระชับผ้าห่มในมือแน่นราวกับ มันเป็นเกราะป้องกันตัว

หญิงสาวมองใบหน้าดุดันของอีกฝ่าย เธอค่อนข้างประหลาดใจ ในตอนที่ได้ยินชื่อตัวเองจากปากของเขา ปกติแล้วคนที่นี่มัก ออกเสียงเรียกชื่อจริงเธอไม่ชัด ทว่าผู้ชายคนนี้ก็กลับพูดออกมาได้ อย่างถูกต้องราวกับคุ้นเคยกับชื่อเธอมาเป็นอย่างดี พอคิดถึงตรงนี้ สไบนางก็ยิ่งนึกกลัวเขามากขึ้นไปอีก หวาดระแวงเสียจนอยากจะ โทรศัพท์เรียกตำรวจ ทว่าจเนใจที่โทรศัพท์มือถือของเธอนั้นวางอยู่บนโต๊ะไม่ห่างไกลจากเขาเท่าไรนัก หหมดโอกาสที่เธอจะติดต่อ ขอความช่วยเหลือไปโดยปริยาย

“เราไม่เคยรู้จักกันมาก่อน คุณต้องการอะไรคะ”

หญิงสาวกลับใจถามออกไป น้ำเสียงเธอสิ้นพอๆ กับร่างกาย ที่ซุกซ่อนอยู่ใต้ผ้าห่ม เธอเชื่อว่าเขารู้ว่าเธอกลัวเขา และเขายังจงใจ คุกคามเธอมากขึ้นไปอีก

“ฉันรู้ว่าเธอจำฉันได้ สไบนาง อย่าปฏิเสธ”

“...”

เธอเงียบ เลือกลงจะไม่เอ่ยอะไรออกไป เธอจะจำผู้ชายที่เป็น ฝันร้ายของตัวเองไม่ได้ได้อย่างไรกัน ทุกคืนเขายังคอยหลอกหลอน เธออยู่เลย เพียงแต่เธอเป็นเหยื่อโง่ๆ ที่ไม่กล้าลุกขึ้นมาปกป้อง

ตัวเอง ได้แต่ซุกตัวหนีปัญหา สุดท้ายใครจะคิดว่าเขาจะกลับเข้ามา
ในชีวิตของเธออีกครั้งอย่างนี้!

ทางด้านเอ็ดวิน พอเห็นเธอเงียบก็เหยียดยิ้มมุมปากออกมา
เป็นรอยหยัน ความรู้สึกนั้นเด่นชัดไปทั้งดวงหน้าและดวงตาของเขา
ในยามที่เอ่ยขึ้นมาว่า

“จะใช้คำว่าไม่รู้จักกันกับพ่อของลูกในท้องจริงๆ เหรอ”

ดวงหน้าเล็กของสไบนางพลันร้อนผ่าวขึ้นมา ทั้งโกรธทั้งอาย
จนยากจะระงับ

“มิสเตอร์...” เธอเรียกเขาเสียงต่ำ ทว่าอีกฝ่ายคิดว่าเธอ
ความจำเสื่อมคิดว่าเธอจำชื่อเขาไม่ได้ จึงเอ่ยแทรกขึ้นมาเป็นการ
แนะนำตัวเองอีกครั้ง

“เอ็ดวิน ฉันชื่อ เอ็ดวิน แอดดิสัน”

“มิสเตอร์แอดดิสัน” เธอเรียกเขาอีกครั้งอย่างที่เขาต้องการ
“ฉันไม่รู้ว่าคุณกำลังพูดอะไรจริงๆ”

พ่อของลูก ตั้งท้องอะไรกัน

เธอแคंप่วย เกรียด จะมาท้องได้ไง!

ทว่าอีกฝ่ายกลับกลอกตาใส่เธอเหมือนเป็นคนโง่ ขณะที่เอ่ย
ประวัติส่วนตัวของเธอออกมาว่า

“สไบนาง คะนึ่งนิจ เป็นคนไทย ย้ายมาอยู่ที่นี้ตอนอายุห้าขวบ
ปัจจุบันอายุยี่สิบห้า ลูกต้องไหม”

‘ก็ถูก...’

สไบนางไม่เถียง แต่ย้อนถามกลับ “แล้วยังไงคะ”

แล้วมันเกี่ยวอะไรกับที่เขามาชี้หน้าเธอแล้วบอกว่าเขาเป็นพ่อ
ของลูกในท้อง ขนาดเธอเองยังไม่มั่นใจเลยว่าตัวเองท้อง

ถึงคืนนั้นเราจะพลาดทำกับเขา เธอไม่รู้ว่าจะป้องกันหรือไม่
ทว่าสำหรับเธอแล้ว พอตั้งหลักได้เธอก็กินยาคุมฉุกเฉินไปแล้ว

จะท้องได้ยังไง!

ถึง...ถึงเครื่องตรวจครรภ์นั้นมันจะเสีย แล้วขึ้นมาสองขีด บอกว่าเธอท้อง แต่มันเป็นไปไม่ได้หรอก เธอไม่ชวยขนาดนั้นหรอก!

“ใส่ชื่อจริงนะ” คนตรงหน้าเอ่ยขัดความคิดเธอด้วยน้ำเสียง เหมือนกำลังอดทนคุยกับคนโง่ “เธอได้ค่าจ้างเท่าไรละ ตอนที่ ปีนขึ้นเตียงฉันแล้วขโมยข้อมูลเกี่ยวกับสัญญาโครงการล่าสุด ของแอดดิสันไป”

ประโยคนั้นเหมือนภาษาจากดาวอังคาร เพราะสไปนาง ฟังแล้วไม่รู้เรื่องเลยสักนิดเดียว

ค่าจ้างอะไร ปีนขึ้นเตียงอะไร ไหนจะขโมยข้อมูลอีก!

‘นี่มันเรื่องบ้าบออะไรกัน!’

คราวนี้เปลี่ยนเป็นหญิงสาวบ้างที่มองชายหนุ่มราวกับเป็นคนบ้าในยามที่ตอบกลับเขาไป

“ขอโทษนะคะ แอดดิสันคืออะไรฉันไม่รู้จ๊ก คุณเป็นใคร ฉันก็ไม่รู้จ๊ก ฉันเองเป็นแค่คนจนๆ ธรรมดาคนหนึ่ง ทำงานหาเช้า กินค่ำไปวันๆ ถึงงานฉันมันจะไม่ได้ดีอะไรมากมาย แต่ฉันก็ไม่เคย ทำผิดกฎหมายเลยสักครั้ง!”

ตอนท้ายหญิงสาวแน่นย้ำ เธอใช้ชีวิตอย่างมนุษย์ปกติธรรมดา คนหนึ่ง แม้แต่จะทำผิดเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เธอก็ไม่เคยทำ ขนาด จะข้ามถนนก็ยั้งต้องรอสัญญาณไฟ! จู้ๆ มากล่าวหาว่าเธอขโมยของ เธอไม่อาจยอมรับได้

“...”

“คุณต่างหากที่คืนนั้นมันเกิดอะไรขึ้น ทั้งๆ ที่ฉันไม่เคยรู้จ๊ก คุณเลย แต่คุณกลับ...กลับทำลายชีวิตฉัน!”

ตอนท้ายหญิงสาวประณามเขากลับไปบ้าง สีหน้าท่าทางของเธอเต็มไปด้วยความอึดอัดใจ เธอไม่รู้เรื่องอะไรสักอย่าง เป็นเหยื่อ

เสียด้วยซ้ำไป แต่กลับถูกเขากล่าวหาอย่างไม่เป็นธรรม เธอไม่อาจยอมรับได้!

ทว่าแทนที่อีกฝ่ายจะรู้ตัวหรือสำนึกกลับคิดว่าทำผิดต่อเธอมากแค่ไหน เขากลับยกมือขึ้นปรบมือดังๆ เป็นจังหวะอยู่เกือบครึ่งนาที จากนั้นจึงเอ่ยปากถากถางเธอเสียอย่างนั้น

“แสดงละครเก่งดีนี่ ได้เงินเยอะเลยสินะ”

“ฉันไม่ได้แสดงละคร!”

สไบนางปฐิเสธเสียงดังจนเกือบจะเป็นตะโกนออกไป ไบหน้าหวานแดงก่ำด้วยความโกรธ

‘ผู้ชายบางคนนี่ไม่เข้าใจเธอว่าเราไม่ได้แสดงละครเลย! เขาตาบอด สมอจะมีปัญหาเธอถึงวิ่งมากล่าวหากันถึงที่นี่!’

“แล้วคืนนั้นเธอไปอยู่ในห้องนอนของฉันได้อย่างไร?”

คำถามของเขาทำให้สไบนางถึงกับอึ้ง ไม่ใช่เพราะจนมุม แต่เป็นเพราะเธอเองก็ไมรู้เหมือนกัน!

หญิงสาวถลึงตาใส่เขา ย้อนถามกลับไปเช่นเดียวกัน

“ฉันต่างหากที่อยากจะถาม คืนนั้นฉันไปอยู่ที่นั่นได้อย่างไร!”

โรงแรมนั้นอยู่ห่างจากบาร์ที่เธอทำงานตั้งหลายกิโลเมตร! แถมเธอยังไม่รู้ตัวเลยว่าไปที่นั่นได้อย่างไร เทียบกันแล้วเขาอยู่ที่ห้องพักของเขา แต่เธอไปอยู่ที่ได้อย่างไร ควรเป็นเขาอธิบายสิ ไม่ใช่เธอ

คำถามของหญิงสาวทำให้แฮ็ดวินหรีตตาลง มองหญิงสาวราวกับจับผิดขณะย้อนถามกลับว่า

“เธอจะปฏิเสธว่าเธอไม่ได้ถูกใครจ้างให้มาขโมยของฉันใช่ไหม?”

เป็นครั้งแรกที่เธอได้พุดกับหญิงสาว และการพุดยั่วๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่าด้วยท่าทีหนักแน่นของเธอก็ทำให้เธอฉุกใจคิดได้ว่าอาจจะ

มีบางสิ่งที่เกิดตลอดสายตาของเขาไปจริงๆ

แต่นั้นแหละ... ต่อให้หญิงสาวไม่เกี่ยวข้อง ทว่าที่มาของเธอ ก็ไม่ชัดเจน และไม่ได้มีหลักฐานอะไรว่าสไปนางคนนี้พูดความจริง

“ฉันไม่เคยแตะต้องอะไรของคุณเลย”

หญิงสาวปฏิเสธอีกครั้ง และทำที่หน้าเชื่อถือนั้นก็ทำให้วูบหนึ่งใจของเอ็ดวินเอนเอียงมาทางเธอ

เขาหรีตาแคบลง มองเธอด้วยสายตาประหม่อมมากกว่าเดิม ในยามย้อนถามกลับ

“เธอแน่ใจนะ”

หญิงสาวได้ยินอย่างนั้นก็ย้าเสียงหนักหน้ำที่ “ฉันสาบานได้!”

วันนั้นแค่จะเอาตัวเองออกจากที่นั่นเธอยังแทบไม่รอด แล้วจะไปเอาสติที่ไหนขโมยของของเขากัน!

เอ็ดวิน แอดดีสัน เเงิบไปหลายนาที่ กระทั่งเธอคิดว่าเขาคงจะไม่พูดอะไรออกมาแล้ว จู่ๆ ชายหนุ่มก็เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง ซึ่งเป็นครั้งแรกที่ไม่มีร่องรอยประศดประชันอะไรกันออกมา

“ถ้างั้น... ช่วยเล่าเรื่องวันนั้นในมุมมองของเธอให้ฉันฟังได้ไหม”

“มันจะมีประโยชน์อะไร” สไปนางอดถามด้วยน้ำเสียงขุ่นเคืองไม่ได้

ทว่าคราวนี้ชายหนุ่มกลับไม่โกรธเธอ “เชื่อฉัน มันมีประโยชน์ต่อเธอ...” เขาพูดมาถึงตรงนี้แล้วหยุดไปอึดใจ แล้วจึงเอ่ยต่อมา “...กับลูกในท้องด้วย”

“ฉันไม่ได้ท้อง” นี่เป็นอีกครั้งที่สไปนางปฏิเสธเขา ทว่าชายหนุ่มกลับโถมมือใส่เธอด้วยท่าที่หงุดหงิด “ไม่รู้ไปเอาความมั่นใจมาจากไหนว่าเราท้อง!”

“ข้ามเรื่องที่คุณพยายามจะดันทุรังโกหกไปก่อนเถอะสไปนาง

แล้วเล่าออกมาซะ”

ครั้งนี้หน้าเสียงชายหนุ่มกลับมาหยุดหงุดหงิดอีกครั้ง เห็นได้ชัดว่ายังไม่อยากพูดเรื่องลูกกับเธอตอนนี้ สไปนางก็เลยยอมทำตามที่เขาขอในที่ที่สุด

“ฉันทำงานที่คลับในโรงแรม...” หญิงสาวเอ่ยชื่อโรงแรมและกาลีโนแห่งหนึ่ง ซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังพอสมควร “วันนั้นไม่ใช่เวรของฉัน แต่ฉันต้องไปดูแลห้องวีไอพีแทนเพื่อนร่วมงาน มีแขกคนหนึ่งบังคับให้ฉันดื่มเหล้า บางครั้งคุณก็รู้ว่าเราปฏิเสธไม่ได้ ฉันจิบไปแค่อีกเดียวแล้วทำเป็นดื่มเบี่ยงเบนความสนใจของพวกเขา แต่หลังจากนั้นฉันกลับไม่รู้อะไรเลย”

“...”

เอ็ดวินไม่พูดอะไร ทว่าทำมือเป็นสัญญาณให้หญิงสาวเล่าต่อไป

“พอฉันรู้ตัวอีกทีก็เจอคุณ ตอนนั้นมันเป็นเรื่องรู้สึกกึ่งจริงกึ่งฝัน ฉันควบคุมตัวเองไม่ได้ ฉันแค่คิดว่าตัวเองฝันไป แต่พอตอนเช้าตื่นขึ้นมาเจอคุณนอนอยู่ข้างๆ ฉันก็รู้แล้วว่ามันไม่ใช่ความฝัน ฉันตกใจมาก จากนั้นก็เลยหนีออกมา”

“...”

“ฉันสาบานได้ว่าฉันไม่ได้แตะต้องอะไรในห้องนั้นเลย!” สไปนางย้ำเสียงหนักแน่น “ฉันไม่รู้เรื่องอะไรสักอย่าง ฉันไม่เข้าใจที่คุณกล่าวหาว่าฉันเป็นขโมยหรือฉันรับค่าจ้างไปนอนกับคุณ!”

“...”

เธอเห็นเขาเงิบ ทว่าสีหน้ากลับราบเรียบไม่แปรเปลี่ยนสักนิด ไม่ได้มีท่าทีจะเชื่อสิ่งที่เธอเล่า แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธออกมาตรงๆ ทำให้สไปนางร้อนรนขึ้นมานิดๆ จึงเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงเกือบกึ่งจะเป็นตัดพ้อ

“ถ้าคุณบอกว่าหลังจากนั้นคนของคุณติดตามฉันมาตลอด คุณก็จะรู้ว่าฉันไม่ได้ขายตัว! ฉันแค่ทำงานในคลับนั้นเพราะเงินมันดี! แต่เพราะเรื่องคืนนั้น...ฉันกลัวมาก ฉันตกลางแล้ว ฉันลาออก ฉันไม่ได้กลับไปทำงานที่นั่น ไม่ได้ติดต่อเพื่อนร่วมงานคนนั้น ถ้าคุณจะบอกว่าฉันทำผิด สิ่งเดียวที่ฉันคิดว่าตัวเองผิดก็คือประมาทจนตกเป็นเครื่องมือของใครไม่รู้แล้วไปอยู่บนเตียงกับคุณคืนนั้น!”

ท่าทีของหญิงสาวในช่วงท้ายนั้นเป็นสิ่งที่ยากจะบอกได้ว่าเธอโกหก เอ็ดวินอยากเชื่อเธอ ทว่าความมีสติทำให้เขาฉงนใจเอาไว้ จะไม่ยอมเชื่อคำพูดของใครโดยขาดหลักฐาน

แม้คนตรงหน้าจะดูน่าเชื่อถือมากแค่ไหนก็ตาม ทว่าเขาจะไม่ตัดสินใจอะไรด้วยอารมณ์อีกต่อไปแล้ว!

“ที่พูดมาเป็นความจริงใช่ไหม” เขาเน้นถามอีกครั้ง และก็เป็นอีกหนที่หญิงสาวตอบด้วยน้ำเสียงท่าทีหนักแน่น

“ฉันสาบานเลย!”

“...”

“อีกอย่างนะคะมิสเตอร์แอดดิสัน” สไบนางเปลี่ยนเรื่อง เพราะเห็นว่าเธอควรสะสางเรื่องนี้กับเขาให้เสร็จสิ้นเสียที่ “ฉันคิดว่าฉันแค่ป่วย ฉันไม่ได้ท้อง ถึงการกินยาคุมฉุกเฉินอาจจะอันตราย แต่ก็ดีกว่าฉันจะปล่อยให้ตัวเองท้องเพราะฉันไม่รู้ว่าคุณป้องกันหรือเปล่า”

หญิงสาวบอกความจริงกับเขาว่าเพราะเหตุใดถึงไม่เชื่อว่าตัวเองจะท้อง ต่อให้ไอ้ที่ตรวจครรภ์ที่เธอซื้อมาเมื่อวันก่อนนั้นมันจะบอกว่าเธอท้อง แต่สไบนางมั่นใจว่ามันเสียมากกว่าจะบอกผลที่แท้จริง

เธอจะพลาดคืนเดียวแล้วท้องกับคนที่ไม่รู้จักได้อย่างไร!

นั่นถือว่าเธอดวงซวยเกินไปแล้ว!

ทว่าคราวนี้คนตรงหน้ากลับเปลี่ยนจากสีหน้าเคร่งเครียดมาเป็นมองเหยียดและยิ้มหยันใส่เธออีกครั้ง ‘ผู้หญิงคนนี้หัวรั้นจริงๆ!’ แวบหนึ่งความคิดนี้ก็ผุดขึ้นมาในใจของเขา ขณะที่เขาตอบกลับเธอด้วยท่าที่เยือกเย็น

“เรื่องเธอซื้อยามาคูมฉุกเงินฉันรู้ และฉันก็รู้ตัวว่าตอนที่ต้องกินเม็ดที่สอง ลักพักเธอก็อาเจียนที่ข้างทาง คนที่ช่วยเหลือเธอตอนที่กำลังจะเป็นลมระหว่างอยู่ข้างนอกคือคนของฉัน”

“...”

สไบนางอำปากค้าง เบิกตากว้าง เธอไม่คิดว่าไอ้ที่เขาบอกว่าให้คนตามติดเธอทุกฝีก้าวหลังจากนั้นจะเป็นความจริง!

ไม่คิดกระทั่งว่าเรื่องนี้เขาก็รู้ และไม่คิดว่าพลเมืองดีที่ช่วยพยุงเธอตอนนั้นจะเป็นคนของเขา!

คนของเอ็ดวินอย่างนั้นหรือ ทำไมเธอถึงไม่รู้เลยว่าตัวเองโดนสะกดรอยตามทุกอย่างก้าวแล้วไม่รู้ตัวขนาดนี้!

‘น่ากลัวเกินไปแล้ว!’

“ฉันถามหมอมาแล้วด้วย” เอ็ดวินเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นว่าสไบนางอึ้งไปจนเอื่อยอะไรไม่ออกแล้ว “อาการของเธอตอนนั้นอาจจะทำให้ประสิทธิภาพของยาลดลง ซึ่งมันก็จริงในเมื่อเธอยังรู้ตัว ถึงกับไปซื้อที่ตรวจครรภ์”

“...คุณ”

เธอไม่อาจยอมรับได้ ตอนนั้นเธอก็ระแวงเช่นกัน ทว่าเธอไม่อยากจะเชื่อหรอก เธออุตส่าห์กินยามาคูมฉุกเงิน แต่มันกลับไม่ได้ผลอย่างนั้นหรือ แล้วเธอไม่รู้ตัวเลยว่าตอนที่อาเจียนทันทีหลังกินยาเม็ดที่สองไปนั้นมันจะทำให้เกิดเรื่องนี้ขึ้น เธอก็พอรู้ว่ามันอาจจะไม่ได้ช่วยร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าตัวเองจะเป็น

คนที่อยู่ในส่วนเปอร์เซ็นต์น้อยที่ไม่ได้ผลนั้น

ทว่าถึงอย่างนั้นสไบนางก็ไม่ได้อยากยอมรับ トラบิโตที่ไม่ได้
ตรวจแน่ชัด เอ็ดวินคนนี้ก็จะมีข้อคิดว่าเธอท้องไม่ได้

“ผลมันออกมาสองขีด เธอรู้ความหมายใช่ไหม” เขาถามด้วย
น้ำเสียงเอื่อยเอื่อย

ไม่รู้ทำไมคราวนี้สไบนางกลับอยากเอาชนะเขาพร้อมกับคนโง่
ทั้งๆ ที่เธอรู้ความหมายของมันดี

“ก็หมายความว่ามันเสียนะสิ ฉันป้องกันแล้ว เอ๊ะ!” ทว่าจู่ๆ
หญิงสาวก็ร้องเสียงดัง ก่อนจะเบิกตากว้างมองเขาแล้วย้อนถามด้วยความ
ประหลาดใจ “เดี๋ยว คุณรู้ได้ยังไงเรื่องนี้ ฉันไม่เคยบอกใคร!”

นี่เป็นความลับของเธอที่เธอปิดไว้เงียบกริบ กระทั่งกับ
เพื่อนสนิทก็ไม่เคยพูดมันออกไป

แต่แล้ววินาทีต่อมา เอ็ดวินก็เฉลยให้เธอรู้

“รูมเมตเธอ...ฉันให้คนติดต่อจ่ายเงินเพื่อจับตามองเธอ”

“คุณ!”

ลูซึ่งรู้จักเขาแถมยังแอบส่งข่าวเธอให้กับเขาด้วยนี่นะ!

แวบหนึ่งสไบนางโกรธเพื่อนสนิทเสียจนพูดอะไรไม่ออก
ขณะที่อีกฝ่ายเอ่ยด้วยท่าทีหยิ่งผยอง ไม่สำนึกสักนิดที่กำลังล่วงล้ำ
ความเป็นส่วนตัวของคนอื่นมากแค่ไหน

“ฉันบอกเธอแล้วนะสไบนาง ว่าเธออยู่ในสายตาของฉัน
มาตลอด”

สไบนางเสียบไป ทว่าในใจโกรธเคืองเป็นอย่างยิ่ง จนอดไม่ได้
ที่จะประชดประชันคนตรงหน้าที่มั่นหน้ามั่นใจเหลือเกินว่าเธอท้อง

“แล้วมันใจได้ยังไงว่านี่เป็นลูกของคุณ!”

เขาไม่คิดบ้างเธอว่าเธออาจจะท้องกับแฟนของเธอก็ได้!
หญิงสาวเซิดหน้าทำท่าย โดยลืมไปว่าอีกฝ่ายมักจะเห็นย้าว่าเขา

‘รู้จัก’ เธอเป็นอย่างดี

เอ็ดวินมองคนหัวตื้อที่พยายามเอาชนะสุดฤทธิ์ ไม่ยอมรับความจริงทั้งๆ ที่รู้แก่ใจแล้วซู่นี้ขึ้นมาสามนิ้วพร้อมกับกล่าวว่า

“สามข้อ...เหตุผลสามข้อที่ทำให้ฉันค่อนข้างมั่นใจ”

“...”

สไบนางเม้มปากแน่น แล้วปล่อยให้ชายหนุ่มร้ายไ้สามข้อนั้น

ออกมา

“หนึ่ง เธอโสด”

“...”

“สอง คินนี่เธอเพิ่งเคยนอนกับผู้ชายเป็นครั้งแรก”

“...”

“และสาม...เธออยู่ในสายตาคันตลอดเวลาตั้งแต่วันนั้น”

“...”

หญิงสาวหน้าแดงสลบซัดกับสามข้ออันหยาบคายของชายหนุ่ม เธอถลึงตาใส่เขาเสียดจนปวดไปหมด ทว่าคนหน้าดำนั้นก็ยังมีหน้าพูดต่อไป

“ถ้าเธออยากให้มีันกระจ่าง เราสองคนไปตรวจที่โรงพยาบาลกันก่อนได้ จากนั้นค่อยมาคิดแก้ปัญหาเรื่องเด็กที่จะเกิดมา”

พอเขาพูดมาถึงตรงนี้ก็ทำให้สไบนางตัวสั่นอีกครั้งด้วยความหวาดกลัว

“ถ้าสมมติว่าฉันท้องจริงๆ ละ”

อันที่จริงเรื่องนี้เป็นความกลัวของเธอมานานแล้ว ถึงจะพยายามหลอกตัวเองมากแค่ไหน ทว่า เอ็ดวิน แอดดีสัน ก็รู้ทันอยู่ดี เขารู้ทันเธอยิ่งกว่าเธอรู้ตัวเองเสียอีก

สไบนางไม่อยากยอมรับ แต่พอมึนเมาขมขื่น ก็ทำให้เธอถึงกับรู้สึกมีตมไปหมด

เธอไม่เคยคิดเลยว่าตนเองจะเป็นแม่คนมาก่อน เธออาจจะเคยคิดว่าเธอจะแต่งงานกับคนดีๆ ลักคน ทว่าไม่เคยวาดภาพไปถึงการมีลูกเลยสักครั้งเดียว

และสามีที่เคยวาดหวังเอาไว้ก็ไม่มีส่วนไหนเหมือนกับ เอ็ดวิน แอดดิสัน คนนี้เลยสักนิดเดียว

เขาดูเป็นคนหยิ่งยโส ปากร้าย ดูเป็นปีศาจเย็นชาไร้หัวใจ แถมยังเพด็จการและคุกคามผู้คนจนไม่อาจต่อต้านได้ ขณะที่สามีในฝันของเธอกลับเป็นเพียงผู้ชายอ่อนโยน ใจดี และรักครอบครัว เป็นคนที่ดูหนักแน่นมั่นคงเท่านั้น แต่เอ็ดวินเป็นทุกอย่างที่อยู่ตรงกันข้าม

“ฉันจะรับผิดชอบในตัวเด็ก” คำตอบนั้นดังสไปนางออกมาจากวงค์ความคิดแล้วงยหน้ามองเขาหนึ่ง ชายหนุ่มจึงเสริมต่อมาว่า “ที่ฉันมาที่นี่ก็เพราะฉันต้องการรับผิดชอบเรื่องลูก ถึงฉันจะไม่ได้ตั้งใจให้แกเกิดมา แต่แกก็เป็นเชื้อสายของแอดดิสัน ฉันไม่มีวันทิ้งลูกของตัวเอง แม้ว่าแม่ของแกจะเป็นผู้หญิงที่...ช่างเถอะ” เขาโบกมือ ทำท่าเหมือนไม่อยากจะพูดออกมา “ยังไงฉันก็ควบคุมเธอได้อยู่แล้ว”

แต่สไปนางโกรธแล้ว เธอรู้ว่าคำพูดที่เขาละเอาไว้นั้นก็คือ เขาคิดว่าเธอเป็นขโมยซีโกหก เขาไม่เชื่อเธอ!

“คุณไม่เชื่อฉัน” หญิงสาวย้อนถามเสียงสั่นด้วยความโกรธจนเกือบไม่อยู่ “คุณคิดว่าฉันเป็นคนขโมยข้อมูลอะไรนั่นไป!”

“ใช่ ฉันไม่เชื่อ” เขาตอบรับอย่างไม่หวั่นไหวสักนิด “เพราะเธอไม่ได้มีอะไรที่ดูน่าเชื่อถือ แต่ช่างมันเถอะ อย่ารีบพินิจให้ฉันเกลียดเธอมากไปกว่านี้” ตอนท้ายชายหนุ่มตัดบท

เพราะไม่ว่าอย่างไรเขาก็คงต้องรับผิดชอบต่อผู้หญิงคนนี้ ยิ่งเธอจะเอาแต่ซุบซิบเรื่องเก่าๆ ก็ยิ่งทำให้เขาเกลียดเธอมากขึ้นไปกว่าเดิม

แต่สไปนางกลับปฏิเสธอีกครั้ง “ฉันไม่ต้องการความรับผิดชอบอะไรนั้น ฉันไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย”

ถ้าเธอจะท้องก็ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับผู้ชายใจร้ายคนนี้หรอก!
ลูกเธอ เธอเลี้ยงเองได้!

“ถ้าอาการมันเป็นเพราะเธอป่วยแล้วไม่มีเงินไปหาหมอ ก็ถือเสียว่าฉันจะจ่ายค่ารักษาให้เธอ แล้วแถมเงินให้อีกก้อนดีไหม”
ตอนทำถึงจะทำเป็นพูดดี แต่น้ำเสียงนั้นเห็นได้ชัดว่าเสียดสีว่า เธออยากจนไม่มีเงินมากแค่ไหน และมันทำให้สไปนางโกรธจนพูดไม่ออกเอาเสียเลย

“...”

“แต่ตอนนี้ไปโรงพยาบาลกันได้แล้ว จะได้จัดการปัญหานี้ให้มันจบๆ ไปสักที”

เขาขยับตัว หลังปรายตามองชมผู้หญิงสาว ซึ่งนั่นทำให้ สไปนางรู้ว่าเธอไม่อาจปฏิเสธเขาได้

และนั่นก็ทำให้เธอนึกอยาการู้จนเต็มหัวใจว่าถ้าเกิดเธอท้อง เขาจะจัดการกับเธออย่างไร ที่บอกว่าจะรับผิดชอบเรื่องลูก เขาจะรับผิดชอบอย่างไรกันแน่ ไวเท่าความคิด เธอก็เอ่ยปากถามเขาออกไปทันที

“ถ้าฉันท้องคุณจะรับผิดชอบยังไงคะ”

ความเย็นชาแผ่ซ่านไปทั่วตัวเขา ทำให้หญิงสาวคนเดียว ในห้องนั้นรู้สึกหนาวจับใจในยามที่ชายหนุ่มให้คำตอบแก่เธอว่า

“ฉันจะแต่งงานกับเธอ...เพื่อลูกของฉัน”

น้ำเสียงของเขาเรียบนิ่ง แต่กลับเป็นประกาศิตที่เขาประกาศ ออกมาอย่างชัดเจนว่าเธอจะไม่มีวันขัดขืนเขาได้ และนั่นยิ่งทำให้ สไปนางรู้สึกกลัวเขามากเสียจนไม่อาจพูดอะไรออกมาได้เลยสักคำเดียว

3

หนีไม่พ้น

สุดท้ายสไบนางก็ตามชายหนุ่มมายังโรงพยาบาลจนได้
ตอนที่ออกจากตึกที่พักของตนเอง สไบนางรู้สึกกลัวไปหมด
ทว่าสายตากดดันของชายหนุ่มก็ทำให้เธอก้าวขึ้นไปบนรถคันหรู
ที่จอดรออยู่จนได้

บางครั้งพอมาหวนคิดถึงช่วงเวลานั้น สไบนางก็อยากถาม
ตัวเองเหมือนกันว่าเธอกำลังขึ้นรถคันนั้นไปกับคนอย่าง เอ็ดวิน
แอดดิสัน ได้อย่างไร ทั้งๆ ที่ตอนนั้นเธอไม่รู้จักเขาเลยสักนิด
ถ้าสมมติว่าเขาโกหก เธอก็ไม่รู้ว่าจะตัวเองจะถูกพาตัวไปที่ไหน แต่
โชคดีที่เขาพาเธอไปส่งที่โรงพยาบาลจริงๆ

พอไปถึงโรงพยาบาล ดูเหมือนเอ็ดวินจะจัดการทุกอย่างเอาไว้
ก่อนหน้า เพราะไม่นานเธอก็ถูกส่งตัวไปตรวจเลือดและนั่งรอผล
ระหว่างนั้นเอ็ดวินคุยโทรศัพท์แทบจะตลอดเวลา เธอได้ยินเขา
สั่งงาน หรือไม่มีก็มีส่วนช่วยในชุดสูทเดินวนเวียนเข้ามาหาเขาเพื่อ
รายงานเรื่องงานเหมือนกัน ส่วนเธอ นั่งเงียบๆ ไม่ไกลจากเขานัก

สองมือกำเข้าหากันแน่น ขณะที่สมองว่างเปล่าคิดอะไรไม่ออก
สักนิดเดียว

และในที่สุดผลการตรวจก็ออกมาจนได้ ผู้อำนวยการของ
โรงพยาบาลเป็นฝ่ายเข้ามาหาเอ็ดวินด้วยตนเองและแสดงความยินดี
กับเขา ทำทางการแสดงออกว่ารู้จักเอ็ดวินเป็นอย่างดีนั้นทำให้
สไบนางได้แต่มองอย่างประหลาดใจ ไม่เคยรับรู้มาก่อนเลยว่า
ผู้ชายคนนี้จะดูเป็นคนมีชื่อเสียงอะไร หลังจากนั้นเขาก็ปล่อยให้
แพทย์สาววัยกลางคนที่เดินมาด้วยกันเป็นฝ่ายอธิบายถึงผลการตรวจ
ซึ่งสรุปออกมาได้สั้นๆ ว่าตอนนี้สไบนางกำลังตั้งครรภ์

เอ็ดวิน แอตติสัน ไม่มีท่าทีประหลาดใจสักนิด รวากับเขา
เชื่อมั่นอยู่แล้วว่ามันจะเป็นเช่นนั้น ขณะที่สไบนางกลับตกใจ
จนพูดอะไรไม่ออก เธอเหมือนหุ่นยนต์ที่แทบไม่ขยับเขยื้อน
ถ้าไม่มีคำสั่ง เอ็ดวินกลับซักถามถึงการดูแลและการปฏิบัติตัวของ
คนท้องอย่างเอาใจใส่

ภาพนั้นภายนอกทำให้ผู้คนคิดไปว่าเอ็ดวินช่างเป็นผู้ชาย
ที่อ่อนโยนและช่างดูแลคู่รักของตนเองเป็นอย่างดี ทว่าในความ
เป็นจริงจะมีใครรู้บ้างว่าสไบนางกับเขาเพิ่งเคยเจอกันเป็นครั้งที่สอง
เท่านั้นเอง!

และไอ้ความอ่อนโยนเอาใจใส่อะไรนั้นก็เป็นเรื่องโกหก
หลอกลวงทั้งเพ!

กระทั่งหมดฐานะ เธอได้ย้ายมาลุงครรรค์มากขึ้น ระหว่างที่เอ็ดวิน
แต่จะข้อคอกเธอเบาๆ เพื่อให้เธอก้าวเดินไปยังรถยนต์คันหรูที่จอด
รออยู่ หญิงสาวที่ตลอดเวลานั้นเอาแต่นิ่งเงียบไม่ปริปากพูดอะไร
ก็พลันเอ่ยขึ้นมาเป็นคำแรก

“นั่นท้อง...”

เอ็ดวินเหลือบตามองคนตัวเล็กกว่าที่อยู่ข้างกาย ตอนนั้น

เธอหยุดเดินแล้ว ร่างเล็กยืหนึ่ง พานทำให้เขารู้สึกหงุดหงิดกับความเอื่อยเฉื่อยเชื่องช้าของเธอ

มหาเศรษฐีหนุ่มตอบกลับคำพูดนั้นของหญิงสาว

“ฉันบอกเธอแล้วด้วยซ้ำไปนะสไบนาง แต่เธอไม่เชื่อฉัน”

“มันจะเป็นไปได้ยังไง”

สไบนางยังไม่อยากจะทำอะไรเลย เธอไม่คิดเลยว่าอุบัติเหตุทางกายเพียงครั้งเดียวนั้นจะทำให้เธอกลายเป็นแม่คนโดยไม่ทันตั้งตัว ถึงจะยังรู้สึกมีตมกับตนเองอยู่ว่าเธอจะเดินทางไปทางไหนดี แต่ที่แน่ๆ ในความคิดของเธอก็คือไม่มีวันคิดทำลายเด็กในห้องเด็ดขาด!

เอ็ดวินถอนหายใจกับคำถามโง่ๆ ของหญิงสาว อดคิดถึงอนาคตของลูกขึ้นมาไม่ได้ ซึ่งเขาก็ได้แต่หวังว่าลูกจะได้สวมรองเท้าของเขาไป อย่าได้ห่างแม่ของแกไปมากนักเลย!

“ข้อนี้คงไม่ต้องตอบอีกแล้ว”

เขาเห็นหญิงสาวอย่างอดไม่อยู่ แต่พอจะพูดอะไรมากกว่านี้ก็ได้แต่ระบับคำพูดเหล่านั้นเอาไว้ เพราะใบหน้าของสไบนางนั้นดูไม่ได้เอาเสียเลย เธอหน้าซีด แต่ตาแดงกำ เหมือนจะร้องไห้ ออกมาได้ทุกเมื่อ ซึ่งนั่นทำให้เขาไม่สามารถรับมือกับน้ำตาของผู้หญิงคนไหนได้เลย

“ฉันจะทำยังไงดี ฉัน...”

เธอพิมพ์เสียงแผ่วเบาแต่สิ้นพร่า เอ็ดวินก็พอรู้ว่าเธอคงไม่ได้คิดจะถามอะไรเขา แต่ชายหนุ่มก็อดตอบไม่ได้อยู่ดี

“เธอจะต้องย้ายไปอยู่กับฉัน”

ไม่เพียงแค่ว่าพูด ทว่าคราวนี้เขาคิดว่าข้อมือเล็กจับเอาไว้แน่น เพื่อกันไม่ให้หญิงสาววิ่งหนีจากเขาไปเสียก่อน ดูๆ ไปแล้ว ยายตัวเล็กนี่ก็ไม่ได้ต่างจากกระต่ายขี้กลัวและช่างตื่นตูมจริงๆ

“คะ?”

เธอเงยหน้ามองเขา ดวงตากกลมโตคู่หนึ่งเบิกกว้างขึ้นมาอีกครั้ง
เอ็ดวินถอนหายใจใส่หญิงสาวท่ามกลางความหงุดหงิดใจของ
ตนเองที่พยายามกดมันลงไปไม่ให้ระเบิดออกมา

“ฉันบอกเธอแล้วไงว่าฉันจะรับผิดชอบ”

“...”

“เธอจะต้องแต่งงานกับฉันให้เร็วที่สุด”

ข้อเสนอนั้นทำให้สไปนางอ้าปากค้าง และเมื่อตั้งสติได้
หญิงสาวก็รีบส่ายหน้าทันควัน

“แต่ฉันไม่อยากแต่งงาน!”

‘โดยเฉพาะอย่างยิ่งแต่งกับผู้ชายอย่าง เอ็ดวิน แอดดีสัน!’

ถึงก่อนหน้านี้อาจจะบอกว่าถ้าเธอต้องจะแต่งงานกับเธอ แต่
สไปนางไม่คิดว่าเขาจะเอาจริง ทว่าการเน้นย้ำอย่างจริงจังของเขา
ก็ทำให้เธอหวาดกลัวขึ้นมาจับใจ

เอ็ดวินแสร้งยิ้มราวกับตัวร้ายออกมา เขายื่นหน้าไปหา
คนตัวเล็กกว่า จ้องมองเธอเขม็งด้วยสายตาข่มขู่ชัดเจนในยาม
ที่ประกาศอีกครั้งหนึ่งว่า

“ต่อให้เธอจะอยากหรือไม่อยาก ทางเลือกของเธอก็มีเพียง
ทางเดียว”

“...”

“เธอต้องแต่งงานกับฉัน...สไปนาง”

เพราะการแต่งงาน...เป็นวิธีที่ดีที่สุดในการได้สิทธิ์เลี้ยงดูลูก
ของเขา

ตอนที่ขึ้นมาบนรถนั้น สไปนางไม่ได้พูดอะไรเลยสักคำเดียว

กระทั่งพบว่าเส้นทางที่จะกลับบ้านเธอนั้นไม่ใช่เส้นทางที่รถคันนี้กำลังแล่นไป หญิงสาวสะดุ้ง จากนั้นจึงรีบหันไปบอกชายหนุ่มว่าเธอมีเรื่องต้องการจะคุยกับเขาอย่างจริงจัง พอชายหนุ่มหันมาสนใจเธอร่วมกับทำท่าให้เธอพูด สไบนางจึงรีบเอ่ยขึ้นมาทันทีว่า

“ฉันขอไปเตรียมตัวก่อนได้ไหมคะ”

นั่นหมายความว่าตอนนี้เธอจะไม่ย้ายไปอยู่กับเขานั่นเองแน่นอนว่าเอ็ดวินเข้าใจ คิวเรียวของเขาขมวดมุ่นเข้าหากันทันที

“มีอะไรต้องเตรียมหรือ” เขาถาม

สำหรับสไบนางแล้ว วันนี้พอได้เข้าไปที่บ้านของเธอ เอ็ดวินแน่ใจว่าของที่เธอมีนั้นไร้ค่าอย่างสิ้นเชิง เธอแค่เอาตัวเองไปอยู่ในที่ที่เขาจัดให้ ใช้ชีวิตอย่างที่เขابอก ก็น่าจะเพียงพอแล้ว ไม่เห็นจำเป็นต้องยุ่งยากเตรียมพร้อมอะไรทั้งนั้น

“เรื่องนี้มันกะทันหันมากจริงๆ ฉันคิดว่าคุณควรจะให้เวลาฉันสักหน่อยนะคะ” สไบนางพยายามโน้มน้าวเขา เธอรู้ว่า เอ็ดวินแอดดิสัน ก็คงจะมีเงินมากพอที่จะบันดาลข้าวของทุกชิ้นให้เธอได้ เพราะดูจากลักษณะท่าทาง กระทั่งรถที่เขาใช้ ไหนจะคนชุดดำเหล่านี้ที่รายล้อมรอบตัวเขา บ่งบอกชัดว่าชายหนุ่มน่าจะเป็นคนร่ำรวยทรงอิทธิพลคนหนึ่ง เอ็ดวินไม่มีปัญหาเรื่องเงินแน่

ที่ว่าเธอมีปัญหาเรื่องอื่นที่เงินของเขาไม่อาจแก้ได้

เอ็ดวินเห็นท่าที่อึดอัดของหญิงสาวก็พลันรู้ตัวว่าเขาคงบีบคั้นเธอมากเกินไปจริงๆ ชายหนุ่มพยายามบอกให้ตัวเองใจเย็นลงและทำตัวมีอารยธรรมมากขึ้นอีกนิด ไม่ใช่ทำตัวเหมือนโจรปล้นคนมาดื้อๆ อย่างนี้ และที่สำคัญเขาควรจะให้เวลาสไบนางหน่อย อย่างไรก็ตามแต่แรกเธอก็ไม่สามารถหลุดพ้นจากสายตาของเธอได้อยู่แล้ว ถ้าเธอคิดจะตักตัก เขาก็รู้ว่าสไบนางจะไม่มีวันหนีรอดไปจากมือของเขาได้พัน

“เธอต้องการเวลาเท่าไร”

ชายหนุ่มยิ้มอ่อนถาม เป็นการตอบตกลงว่าเขาจะให้ในสิ่งที่เธอขอ
สไบนางค่อนข้างประหลาดใจเล็กน้อยที่เขาว่าง่ายถึงเพียงนี้
แต่ถึงอย่างนั้นคำถามนั้นของชายหนุ่มก็ไม่ใช่สิ่งที่เธอจะตอบออกไป
ได้ทันที

“ฉันก็ไม่รู้...” เธอปฏิเสธ ก็ได้แต่หวังว่าจะได้เวลาในการ
เตรียมตัวนานที่สุดเท่าที่มันจะนานได้

คำตอบของหญิงสาวไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มแปลกใจสักนิด
มือใหญ่ยื่นไปตรงหน้าหญิงสาว ก่อนจะสั่งเธอว่า

“เอาโทรศัพท์ของเธอมา”

สไบนางกำโทรศัพท์มือถือไว้ในมือตนเองแน่น จ้องมองชายหนุ่ม
อย่างระแวงสงสัยทันที

“คุณจะไปทำไมคะ”

เธอไม่ได้สั่งให้เขา แต่ชายหนุ่มกลับยื่นแย่งมันไปเสียดื้อๆ
เขาจัดการจ่อมันกับหน้าเธอเพื่อปลดล็อกหน้าจอ ซึ่งทำให้สไบนาง
เกลียดความสะดักสะบายของเทคโนโลยีขึ้นมาจับใจในตอนนี่เอง

หญิงสาวมองนิ้วเรียวยาวของชายหนุ่มกดตัวเลขชุดหนึ่งเร็วๆ
จากนั้นจึงส่งโทรศัพท์เกือบทิ้งจะเป็นโยนกลับมาให้เธอพลางสั่ง
เสียงเข้มจัดว่า

“นี่เบอร์ติดต่อของฉัน ถ้าฉันโทร.มา เธอห้ามไม่รับสาย
ของฉัน”

สไบนางไม่พอใจกับคำสั่งของชายหนุ่มเป็นอย่างยิ่ง

“คุณคิดว่าตัวเองเป็นใคร”

คนตัวโตกว่าหันขวับมามองเธอ ดวงตาเข้มจัดจ้องมอง
หญิงสาวหนึ่งในยามที่ตอบกลับมาตรงๆ ว่า

“พ่อของลูกเธอ”

“...”

“ฉันเป็นพ่อของลูกเธอ”

“...”

‘ใครจะไปเถียงเขาได้!’

สไบนางตะโกนอย่างนั้นในใจ สถานะพ่อของลูกของเขา เป็นอะไรที่ปฏิเสธไม่ออกจริงๆ

เอ็ดวินไม่สนใจความเจี๊ยบของหญิงสาว ขณะที่พูดต่อไปว่า

“ฉันจะไปเตรียมเรื่องการแต่งงานของเรา ระหว่างนั้นเธอก็เตรียมตัวให้พร้อม เธอต้องย้ายไปอยู่ที่ของฉัน อยู่ในสายตาของฉันจนกว่าลูกของฉันจะเกิดมา เธอมีอะไรอยากเสนอไหม”

“เสนอ...อะไรคะ” สไบนางได้ฟังที่ชายหนุ่มวางแผนเอาไว้ เป็นฉากๆ แล้วถึงกับไปไม่เป็น คิดตามเขาไม่ทันว่าเธอควรจะทำตัวอย่างไรในสถานการณ์นี้

เขาเหลือบตามองเธอแวบหนึ่งเหมือนปรายตามองคนโง่ แล้วตอบกลับมา

“อยากได้อะไรเป็นของตอบแทนที่อุ้มท้องลูกของฉัน”

คำพูดตรงๆ แต่นัยของมันราวกับจะเป็นการถามว่า ‘เธอจะขายลูกให้ฉันในราคาเท่าไร’ ก็ทำให้ใบหน้าของสไบนางร้อนผ่าวไปหมด อดที่จะแย้งด้วยความฉุนโกรธขึ้นมาไม่ได้ว่า

“นั่นข้อแรกเลยที่ฉันอยากจะขอร้องคุณ ก็คือเลิกใช้คำว่า ‘ลูกของฉัน’ ถึงฉันจะไม่ได้ตั้งใจและไม่ได้ตั้งตัวที่จะมีลูก แต่เด็กที่อยู่ในท้องก็เป็นลูกของฉันเหมือนกันค่ะ!”

หญิงสาวพูดใส่หน้าเขาด้วยน้ำเสียงฉุนเฉียว ที่ผ่านมาเขาทำเหมือนกับว่าเด็กในท้องของเธอนั้นเขาเป็นเจ้าของคนเดียว! ถึงเธอจะไม่ได้ตั้งใจให้แกเกิดมา แต่เธอก็เป็นแม่เหมือนกัน!

นี่ก็เป็น ‘ลูกของเธอ’ เหมือนกัน!

เอ็ดวินชะงักไปเหมือนคิดไม่ถึงว่าเธอจะพูดอย่างนี้ออกมา
ลักพักหนึ่งชายหนุ่มจึงพยักหน้าแล้วเปลี่ยนคำพูด

“จึ้น... ลูกของเรา”

สไบนางเองก็พยักหน้าอย่างพึงพอใจที่ได้ยินอย่างนั้น

“อย่างน้อยคำนั้นก็ฟังดูดีกว่าเยอะเลยคะ!”

เธอบอกเขาเสียงหนัก เอ็ดวินไม่ต่อความยาวอะไรกับเธออีก
เพราะชายหนุ่มเปลี่ยนเรื่องไปเสียเฉยๆ ว่า

“ฉันจะพาเธอไปส่งที่คอกหมูนั่นก่อน แล้วจะติดต่อไป”

พอได้ยินเขาเหินบแนมเธออย่างนั้น สไบนางก็โกรธอีกหน
อดตอบโต้เพื่อปกป้องตัวเองไม่ได้

“บ้านของฉันคะ ไม่ใช่คอกหมู!”

‘คอกหมู! ทำไมเขาเป็นคนปากร้ายแบบนี้!’ ถึงบ้านเธอมันจะ
ไม่ได้ดูดีอะไร แต่มันก็สะอาดสะอาด ไม่มีตรางไหนที่มองแล้วเป็น
คอกหมูได้เลยสักนิดเดียว!

เอ็ดวินถึงกับส่ายหน้าให้ยายกระต่ายตัวเล็กที่พยายาม
จะหาเรื่องกับเขาทุกเรื่อง แต่ถึงอย่างนั้นเรื่องนี้ก็ยอมไม่ได้หรอก

“ฉันจะไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเธอจะทนอยู่ในตึกแบบนั้นได้
มันไม่ปลอดภัยเอาซะเลย”

ทั้งเก่าทั้งโถม ไม่มีความปลอดภัยใดๆ ทั้งสิ้น แค่คิดว่า
เธอจะพาลูกเขากลับไปอยู่ที่นั่นหลายวัน เอ็ดวินก็แทบจะต้อง
กลั้นหายใจแล้วปล่อยให้เธอไปอยู่แล้ว! ห้องนั้นก็ทั้งเล็กทั้งแคบ
ราวกับคอกหมู เหอะ เธอคงไม่รู้ ห้องน้ำที่บ้านเขายังกว้างกว่า
ไอ้ห้องโกโรโกโสเสียงเครื่องที่เธอเรียกว่าบ้านเลย!

“มันดีที่สุดในที่ฉันจะหาได้แล้วคะ” สไบนางตอบเสียงเยียบเย็น
“ถึงตึกนั้นจะเก่าแต่ก็อยู่ในย่านปลอดภัย! อีกอย่างเราเพิ่งเจอกัน
ครั้งที่สอง ยังไงฉันก็หวังว่าคุณจะไม่วิพากษ์วิจารณ์อะไรเกี่ยวกับ

ฉันทั้งๆ ที่ไม่เคยรู้จักฉันแม่แต่นิดเดียว!”

นี่เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วที่เอ็ดวินได้แต่ถอนหายใจแล้วส่ายหน้าให้หญิงสาว ขณะมองเธอรอราวกับว่าเธอเป็นคนโง่ที่เขาไม่มีวันชนะขึ้นได้อีกต่อไปแล้ว พร้อมกับเอ่ยทิ่มแทงเธอกลับมาตามประสาคนปากร้ายว่า

“เธอนี่มันความจำเลื่อมจริงๆ”

“...”

“ฉันบอกแล้วไงว่าฉันรู้จักเธอทุกเรื่อง...สไปนาง”

ดอนที่เดินลงจากรถโรลส์รอยซ์คันนั้น สไปนางยังคิดว่าทุกอย่างเหมือนความฝัน...ทว่าเป็นฝันร้ายไม่ใช่ฝันดีสักนิด ระหว่างที่เดินลงจากรถขึ้นไปบนตึกที่พักของเธอ สไปนางรับรู้ได้ว่าสายตาของ เอ็ดวิน แอดดิสัน จับจ้องตามหลังเธอมาตลอดทาง

เมื่อมาถึงหน้าห้อง สไปนางชะงักไปนิด ก่อนจะไปประตูเข้าไป แล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อพบว่าในห้องนั้น ลูซี่เพื่อนร่วมห้องของเธอยังอยู่ อีกฝ่ายปริมาหยุดอยู่ตรงหน้าเธอ พร้อมกับร้องเรียกชื่อเธอด้วยน้ำเสียงและสีหน้าเหมือนทำอะไรผิดมาส์กอย่าง

“แซนดี้”

“ลูซี่” สไปนางเรียกชื่ออีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงราบเรียบหมางเมิน “เธอไม่ได้จะไปค้างที่อื่นหรือ”

ลูซินต้าจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าตอนนี้สไปนางกำลังโกรธ เธอมีท่าทีสำนึกผิดอย่างเห็นได้ชัด ขณะที่พยายามจะแก้ตัวว่า

“ฉันก็แค่...”

ทว่าพูดได้เพียงเท่านั้น สไปนางก็เป็นฝ่ายหมดความอดทนก่อนหญิงสาวสะบัดมือที่ถูกเพื่อนสนิทจับเอาไว้ว้ออก พร้อมกับพูดด้วย

น้ำเสียงเย็นชา

“เธอขายฉัน”

“ฉัน...”

“เธอมีอะไรอยากจะสารภาพไหม”

ลูซินด้าเอาความเคลื่อนไหวของเธอทุกอย่างไปขายให้ เอ็ดวิน แอดดิสัน!

อีกฝ่ายรู้ว่าเธอกำลังถูกจับตามอง แทนที่จะบอกกัน แต่ดันเอาชีวิตของเธอไปแลกเงิน! ถ้าเดวิดร้อนทำไม่ไม่บอกกันก่อน ต่อให้เธอแต่งงานอยู่ก็เชื่อว่า不会有ทางช่วยเหลือ

คนทำผิดมีสี่หน้าสลัด ท่าที่สำนึกผิดอย่างเห็นได้ชัดในตอนที่สารภาพออกมา

“ตอนนั้นฉันแค่เห็นว่าเงินมันดี อีกอย่างพวกเขาแค่ขอให้ฉันรายงานทุกวันว่าเธอทำอะไรบ้าง แล้วถ้ามีอะไรผิดปกติก็ให้บอกพวกเขา”

หญิงสาวถลึงตาใส่คนตรงหน้า ที่สารภาพความผิดของตัวเองไม่หมด สไบนางก็เลยเป็นฝ่ายพุดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเย็นชาแทน

“เธอขโมยที่ตรวจครรภ์ที่ฉันทิ้งในถังขยะให้พวกเขา เธอทำเป็นไม่รู้ว่าคุณท้อง”

มิน่าลูซินด้าถึงได้กังวลและคอยเอาแต่ไล่ให้เธอไปหาหมออยู่ทุกวัน ที่แท้ก็สงสัยว่าคุณท้อง แถมยังรู้ด้วยว่าเอ็ดวินให้คอยจับตาดู

“ก็เขาบอกว่าจะรับผิดชอบ” ลูซินด้าเสียงอ่อย “ฉันเลยบอกพวกเขาไป ฉันหวังดีกับเธอจริงๆ นะ ฉันอยู่กับเธอมาตั้งแต่อายุสิบแปด ยังไงก็มีความผูกพันกับเธออยู่นะเช่นนี้”

ตอนท้ายหญิงสาวปรี๊ดเข้าไปจับมือสไบนางเอาไว้แน่น อีกฝ่ายสลัดเธอก็ไม่ยอมปล่อย พลังส่งสายตาออกอ้อนเพื่อให้อีกฝ่าย

ยกโทษให้

“นั่นแหละ” สไลนางย้อนถามอย่างเย็นชา ดูท่าทางจะไม่หาย
โกรธง่าย ๆ

ทว่าลูซินด้าไม่ยอมแพ้ เธอรีบแก้ตัวอย่างรวดเร็วอีกครั้ง

“ฉันก็แค่บอกพวกเขาเรื่องทั่วไป นอกนั้นไม่ได้พูดอะไรมา
เลยนะ ฉันสาบาน” ไม่เพียงแค่นั้น เพราะหญิงสาวยังชูนิ้วขึ้นมา
ด้วยท่าที่หนักแน่นจริงจัง “มีแค่เรื่องท้องนั้นแหละที่ฉันบอกออกไป
มันเป็นผลดีกับเธอ เขาจะรับผิดชอบใช่ไหม”

สไลนางยื่นมืออีกข้างที่ไม่โดนจับไปบัดนิ้วที่กำลังชูสาบาน
ของเพื่อนรักลงขณะตอบกลับ “ฉันไม่ต้องการ...”

เธอไม่ยอมถ่วงงานกับเขา เธอกับผู้ชายคนนั้นเพิ่งเจอหน้า
กันจริงจังครั้งนี้เป็นครั้งแรกเอง แถมเขาไม่ได้ดูเป็นคนในสเปกเธอ
สักนิดเดียว!

ปากร้าย เอาแต่ใจ เผด็จการ เป็นนิยามของคนที่คุณอยากจะ
หนีไปให้ไกล ๆ

ลูซินด้าที่เป็นฝ่ายอ้ว คราวนี้ก็ไม่ยอมบ้าง เธอดีใจเพื่อเพื่อนรัก
ตัวเล็กเบา ๆ ก่อนจะย้อนถามในสิ่งที่ตนเองอยากรู้ออกมาจนได้

“เธอไม่รู้หรือว่าพ่อของลูกเธอเป็นใคร”

ตอนที่พวกเขาติดต่อเธอ คนติดต่อเป็นผู้ช่วยที่ดูก็รู้ว่า
ไม่ใช่พ่อของเจ้าหลานในท้องตัวจริงของเธอ ลูซินด้าเองก็ไม่รู้ว่า
เขาคือใคร เนื่องจากตอนที่เธอออกไปก็ไม่ได้พบกับอีกฝ่าย พวกเขา
ส่งข้อความมาบอกให้เธอปลีกตัวไปจากที่นั่นเพราะเจ้านายต้องการ
คุยกับสไลนางเป็นการส่วนตัว เธอถึงจะรู้ว่าจะไปค้างบ้านแฟนหนุ่ม
แล้วปลีกตัวให้พวกเขาคุยธุระกัน ลูซินด้าก็เลยไม่เคยรู้จักเจ้านาย
ผู้ลึกลับคนนั้นสักครั้งเดียว

สไลนางเหล่ตามองคนอยากรู้ ก่อนจะตอบอีกฝ่าย

“เขาบอกเขาคือ เอ็ดวิน แอดดิสัน”

ลูซินด้าพยักหน้าขณะร้องอ้อออกมา ทว่าวินาทีต่อมาหญิงสาวกลับชะงักแล้วร้องตะโกนดั่งลั่น ทำเอาสไลโบนางสะดุ้งตกใจ

“แอดดิสัน! แอดดิสันนะ! เธอไม่คั่นหูหรือยังไง” สไลโบนางส่ายหน้าปฏิเสธ อีกฝ่ายก็ร้องขึ้นมาด้วยท่าที่ขัดใจทันที “โธ่เอ๊ยอย่าบอกนะว่าเธอไม่รู้จริงๆ นะ!”

“ฮือ ไม่”

เป็นอีกครั้งที่เธอปฏิเสธ แล้วลูซินด้าก็มีท่าที่เหมือนเธอเป็นลูกสาวที่ไม่ได้ตั้งใจ สีหน้าเหมือนจะออกแตกตาย และพอเห็นว่าสไลโบนางไม่ได้แกล้งจริงๆ เจ้าหล่อนก็ไล่เรียงประวัติของผู้ชายคนนั้นออกมาทันที สไลโบนางไม่ขัดอีกฝ่ายเพราะต้องการรู้ที่มาที่ไปของเธอเช่นกัน เธอจะได้ไม่เสียเปรียบ เพราะมีแต่เขาที่รู้จักเธออยู่ฝ่ายเดียวเท่านั้นในเวลานี้

“แอดดิสันไฟแนนเชียลไง! กองทุนพีริอูล” อีกฝ่ายร้ายซื่อออกมา พอเห็นสไลโบนางส่ายหน้าซ้าๆ แล้วทำหน้าว่างเปล่าเหมือนไม่เคยได้ยิน ลูซินด้าก็ทำท่าเหมือนจะกินหัวเธอพร้อมกับร้องออกมา “โธ่เอ๊ย ห้างเดอะเกรซ โรงแรมในเครือแอดดิสัน แอดดิสันคอนสตรัคชัน! นี่แค่พุดกิจการหลักๆ ของพวกเขาเองนะ เธอไม่มีคั่นหูบ้างเลยหรือไง”

ก็เริ่มคั่นแล้วละ สไลโบนางตอบในใจ แต่ปากตอบกลับไปว่า

“อ้อ งั้นก็รวมมากละสิ”

“มหาเศรษฐี!” ลูซินด้าแทบตะโกนออกมาแล้ว “เป็นรองแค่เบซอสกับมัลส์!”

อีกฝ่ายเอ่ยชื่อมหาเศรษฐีระดับโลกจากการจัดอันดับของนิตยสารฉบับหนึ่งออกมา แน่หนอนว่าชื่อสองคนนั้นสไลโบนางรู้จัก

“แล้วไงเธอ”

หญิงสาวย้อนถามกลับไปเสียงเรียบ ก็ไม่เข้าใจอยู่ดีว่าเขารวย
โอเค รวยมาก แล้วเกี่ยวอะไรกับเธอ

คราวนี้ลูซินด้าสติแตกใส่คนตรงหน้าจริงๆ แล้ว

“ชีวิตเธอยิ่งกว่าซินเดอเรลลา เอ็ดวิน แอดดิสัน คือเจ้าชาย
คนสุดท้ายของตระกูลนี้แล้ว! เธอโชคดีมากที่อุ้มท้องลูกของเธอ!”

กลายเป็นภรรยามหาเศรษฐี นี่มันชีวิตพลิกผันยิ่งกว่า
ถูกรางวัลลอตโต้!

เห็นเพื่อนเริ่มเพื่อเจ้าไปไกลแล้ว สไบนางถือว่าเป็นหน้าที่
ที่จะต้องดึงอีกฝ่ายให้กลับมาในโลกของความเป็นจริง

“แต่เขาจะเอาแค่ลูกนะ”

ลูซินด้าชะงัก ก่อนจะร้องออกมาเสียงดังลั่น “ทา!”

คราวนี้สไบนางยิ้มเย็น ก่อนจะเหน็บย้ำอีกครั้งเพื่อให้เพื่อนรัก
คนนี้ของเธอได้รู้ว่าหล่อนได้ทำอะไรผิดพลาดลงไปในการขายเพื่อน
ตัวเองเพราะเงินมันดีครั้งนี้

“เขาจะเอาแค่ลูก...”

“...”

“และฉัน...ไม่อยากแยกจากลูกนะลูซี่”

วินต่อมา

เพราะลูซินด้ารู้สึกกระทบกระเทือนจิตใจจากคำพูดของ
สไบนาง ซึ่งมันผิดไปจากที่หล่อนคิดเอาไว้ทั้งหมด ลูซินด้าคิดว่า
หล่อนทำเพื่อให้เพื่อนได้สุขสบาย แต่กลายเป็นว่าหล่อนกำลังทำให้
แม่กับลูกต้องพรากจากกัน

หลังจากนั้นสไบนางก็บอกกับเพื่อนสนิทของเธอว่า ตนเอง
ต้องการไปจากที่นี้อย่างเร่งด่วน ลูซินด้าจึงให้ความร่วมมือกับ

อีกฝ่ายแม้ว่าหล่อนจะมองว่าแผนการหนีนั้นมันมีความเป็นไปได้
ต่ำมากก็ตาม หล่อนได้เตือนสไบนางแล้ว ทว่าอีกฝ่ายยังคงตั้งตาคอย
อยากจะไป ลูซินด้าบอกข้อมูลที่หล่อนรู้ทั้งหมดกับสไบนาง รวมถึง
คิดจะมอบเงินที่ได้มาจากการ ‘ขายเพื่อน’ โดยไม่รู้ชื่อไหนไหน
ให้สไบนางไป ทว่าเพื่อนสาวตัวเล็กไม่รับ หล่อนเลยยังรู้สึกผิด
เข้าไปใหญ่ที่ทำให้สไบนางลำบากถึงขนาดนี้

พอเช้าตรู่วันต่อมา สไบนางซึ่งวางแผนจะหนีไปในช่วงเวลา
ผิดปกตินี้ ลูซินด้าก็ลุกขึ้นมาส่งเพื่อนสนิทด้วยเช่นกัน ใจจริงเธอ
อยากพาสไบนางไปเองด้วยซ้ำ ทว่าไม่อาจทำอย่างนั้นได้เพราะมัน
จะผิดปกติเกินไป แล้ว เอ็ดวิน แอดดิสัน จะจับได้

“เธอสาบานนะลูซี่ เธอจะไม่บอกพวกเขา”

สไบนางซึ่งตอนนี้มีกระเป๋าเดินทางขนาดกลาง ซึ่งบรรจุ
ข้าวของจำเป็นทั้งหมดของตนเองยืนอยู่ตรงหน้าประตูหันไปกำชับ
เพื่อนสนิทอีกครั้ง เพื่อย้ำให้ลูซินด้ารู้ว่าหล่อนไม่ควรเปิดเผย
เรื่องนี้ออกไปอีก

ลูซินด้าผงกศีรษะระรัวในยามตอบรับ “ฉัน...ฉันสาบาน ไปได้!
ฉันสาบาน!”

“ดีจัง” สไบนางตอบกลับด้วยท่าทีโล่งใจ ถึงจะไม่มั่นใจ
ร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ก็ดีกว่าการที่เพื่อนสนิทของเธอไม่รับปากอะไร
เลย

“แต่เธอหนีไม่พ้นหรอก” ลูซินด้ายังคงเอ่ยเตือนอีกครั้ง
นี้ไม่ได้คิดจะขัดขวาง แต่หล่อนหวังดีจริงๆ! เอ็ดวิน แอดดิสัน
ไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไป ถ้าเขาบอกว่าได้ใช้คนให้ตามติดสไบนาง
มาโดยตลอด นั่นก็หมายความว่าตอนนี้ก็คงจะมีอยู่ แต่เพื่อนรัก
ของหล่อนกลับคิดว่าเอ็ดวินได้ยกเลิกไม่ให้คนติดตามแล้ว ถึงได้
คิดจะหนีไปแบบนี้

“เธอจะไม่ให้กำลังใจเพื่อนเลยเหรอ” สไบนางมองค้อนเพื่อนสนิทขณะตัดพ้อ

ลูซินด้าส่ายหน้าด้วยสีหน้าอึดอัดใจ แล้วเน้นย้ำถึงข้อเสนอที่หล่อนพร่ำบอกคนวางแผนหนีลวกๆ ครั้งนี้

“ทำไมเธอไม่ลองพูดกับเขาไปตรงๆ ว่าเธอก็อยากมีส่วนร่วมเรื่องลูก ฉันว่ามันดีกว่าหนีนะ”

ลูซินด้าคิดว่า เอ็ดวิน แอดดิสัน ไม่น่าจะใจร้ายอะไรขนาดนั้น โอเค เขาได้ชื่อว่าเป็นปีศาจในวงการธุรกิจ แต่ฉันมั่นใจชีวิตคนเขียวนะ ชีวิตลูกของเขาเอง เพื่อนสนิทของหล่อนก็เป็นคนดีมาก เอ็ดวิน มาถือสิทธิ์อะไรจะพรากแม่พรากลูกออกจากกัน

อีกอย่างหนึ่งที่หล่อนไม่กล้าพูดออกไป บางครั้งลูซินด้าก็อดคิดไม่ได้ว่าสไบนางนะคิดมากไปเอง

“เขาเกลียดฉัน” สไบนางตอบกลับ สีหน้าเย็นย่นชัดเจนนั้นทำให้ลูซินด้าไม่เข้าใจเอาเสียเลย

“เขาจะไปเกลียดเธอได้ยังไง”

หญิงสาวย้อนถามด้วยความสงสัย

“ก็เพราะ...” สุดท้ายเป็นสไบนางเองที่ไม่รู้ว่าจะอธิบายออกมาได้อย่างไรจึงตัดบทไปว่า “ฉันไม่รู้เหมือนกัน แต่ฉันอยู่กับเขาไม่ได้แน่ๆ เขาดูร้ายกาจมาก เธอก็รู้ว่าฉันไม่เคยคิดเลยว่าฉันจะอยู่กับผู้ชายคนไหนได้”

เธอเซ็ดชขาดกับความรักรักขนาดนั้น ไม่ว่าใครก็ก่อกำแพงกันไว้สูงลิบลิ่ว ไม่มีใครสามารถพังมันหรือปีนข้ามมาได้ เอ็ดวิน แอดดิสัน ก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น

“เขาไม่ได้แยเหมือนพ่อเลี้ยงเธอหรอก” ลูซินด้าปลอบด้วยความเข้าใจ หล่อนรู้จักสไบนางมาเป็นสิบปี เลยพอรู้ต้นลึกหนาบางในชีวิตอีกฝ่ายอยู่บ้าง

“ฉันรู้ เขาไม่ซ้อมฉันหรอก” ไม่มีใครเป็นผู้ชายแยๆ ได้ทำพ่อเลี้ยงของหล่อนแล้ว “แต่...เขาดูเป็นคนที่ทำให้คนที่เขาไม่ชอบเจ็บปวดได้ง่ายมาก แล้วฉันไม่อยากเป็นอย่างนั้น”

“เธอยังไม่รู้จักเขาเลย”

สไบนางยอมรับ “ก็ไม่รู้จริงๆ สู้ฉันไปหาทางเอาตัวรอดดีกว่า”

เหตุผลของสไบนางนั้นดีมากเสียจนลูชินดำไม่อาจโต้แย้งได้ ไม่ใช่ทุกปัญหาที่วิ่งชนแล้วมันจะเป็นทางออกคลี่คลายแต่โดยดี สุดท้ายคนเราก็เลือกแก้ปัญหาโดยยึดความสบายใจของตนเองเป็นหลัก ไม่อาจโทษคนอื่นที่แก้ปัญหาด้วยการวิ่งหนีได้ถ้ามันไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน

“แล้วเธอจะไปที่ไหน” ลูชินดำเปลี่ยนเรื่องถาม

สไบนางซึ่งใจว่าควรบอกดีหรือไม่ แต่สุดท้ายก็ยอมบอกออกไป

“หลินจะย้ายไปอยู่แมนฮัตตัน ฉันจะไปกับเธอ”

เมลิสซา หลิน เพื่อนของเธอที่ทำงาน หลังจากทีสไบนางลาออก อีกฝ่ายก็ออกจากงานเช่นกัน พอไม่มีสไบนาง เมลิสซาก็ว่าเพื่อนร่วมงานน่าเบื่อเกินไป มีแต่คนเห็นแก่ตัว โดยเฉพาะเอมี สุดท้ายเลยจะย้ายไปแมนฮัตตัน หล่อนได้งานใหม่เพราะพี่สาวหาเอาไว้ให้เรียบร้อย สไบนางได้คุยกับหลินเมื่อคืนพอดี อีกฝ่ายจึงชักชวนให้เธอไปด้วยกันเมื่อรับรู้ว่าเธอยังไม่คิดจะกลับไปเรียนในเร็วๆ นี้

ลูชินดำฟังแผนการของเพื่อนแล้ว แม้อยากจะขัดแต่ก็ทำไม่ได้ สุดท้ายจึงได้แต่กอดอีกฝ่ายแน่น แล้วกำชับเสียงหนัก

“เดินทางปลอดภัยนะ ถึงแล้วส่งข่าวมาหาฉันด้วย ห้ามขาดการติดต่อกับฉันนะ”

“จ๊ะ”

หญิงสาวตอบ ก่อนจะก้าวออกจากบ้านที่อยู่มานานหลายปีไป

ทว่าแผนการของสไปนางกลับล้มเหลวไม่เป็นท่า...

เมื่อก้าวออกจากตึกที่พักของเธอในช่วงเวลาตีห้า กลับพบว่าตรงหน้าสุดทางเดินนั้น ร่างสูงราวๆ หกฟุตสองนิ้วในชุดลำลองอย่างเสื้อเชิ้ตสีอ่อนกับกางเกงยีนส์ที่โอบรัดสะโพกสอเปรี้ยวของ เอ็ดวิน แอดดิสัน ก็ยืนรอเธออยู่ตรงนั้น

ทันทีที่เขาเห็นเธอและกระเป๋าดำเดินทางสี่เหลี่ยมสีดำใบนั้น ชายหนุ่มก็พลันเหยียดยิ้มพร้อมกับเอ่ยทักทายออกมา

“ว่าไงสไปนาง...”

“...”

สไปนางได้แต่อึ้งตะลึง ไม่อาจตอบคำถามของคนทีจู่ๆ ก็โผล่มาในเวลาที่ได้สักนิดเดียว ขณะที่เขาก็มองกระเป๋าเดินทางในมือเธอพร้อมกับแสรังทำสีหน้าสงสัย

“จะไม่ตอบอะไรเลยหรือว่าชนกระเป๋าย้ายไปที่ไหน”

“คุณ...”

ผู้ชายคนนี้ให้คนเฝ้าเธอเอาไว้จริงๆ ด้วย ผลลัพท์จะเป็นเขาที่เฝ้าเองด้วยซ้ำ ไอ้ที่บอกว่าจะให้เวลาเธอนั้น ดูเหมือนจะเป็นเรื่องโกหกทั้งเพ!

พอเห็นว่าแม่กระต่ายตัวเล็กนี้มีพฤติกรรมไม่ผิดจากที่คิดเอาไว้สักนิด เพราะไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอหนีเขาไปแบบนี้ เอ็ดวินก็อดเห็นบแนมหญิงสาวไม่ได้

“ฉันว่าแล้วว่าคนอย่างเธอมันเชื่อถือไม่ได้...แถมเธอยังคิดจะหนีไปอีกด้วย”

“ฉันไม่อยากแต่งงานกับคุณ” สไบนางตอบโต้กลับไปตามตรง เหตุผลที่เธอจะไปก็เพราะไม่ต้องการให้เขามาเจ้ากี้เจ้าการบงการว่า เธอต้องแต่งงานกับเขาเท่านั้น

“เธอไม่มีทางเลือก...” แต่เอ็ดวินหรือจะยอมฟังหญิงสาว “ทางเลือกของเธอมันไม่มีตั้งแต่เธออุ้มท้องลูกของฉัน... ลูกของเราแล้วละ”

“ฉันไม่ใช่เครื่องมือผลิตลูกของคุณนะ!”

ผู้ชายคนนั้นทำเหมือนเธอเป็นแค่สิ่งของอย่างหนึ่งจริงๆ! เขาจะยึดแต่ความต้องการของตนเองโดยไม่สนใจความรู้สึกของเธอไม่ได้

“ก็ไม่ได้อยากให้เธอเป็นเหมือนกัน” ชายหนุ่มตอบกลับอย่างใจร้ายไม่แพ้กัน และนั่นทำให้สไบนางโกรธจนหน้าซีดเผือด พุดอะไรไม่ออก เลยเป็นโอกาสให้จอมเผด็จการบังคับกะเกณฑ์ชีวิตของเธออีกครั้ง เขาแย่งกระเป๋าเดินทางของเธอไป ส่งต่อให้เหล่าบอดีการ์ดที่ยืนรออยู่ไม่ไกล จากนั้นก็จับข้อมือเธอเอาไว้แน่น บังคับลากไปยังรถยนต์คันหรูที่จอดรออยู่พร้อมกับพุดว่า “เอาละ เลิกพุดและขึ้นรถได้แล้ว เธอเตรียมตัวพร้อมแล้วละ ก่อนเราจะแต่งงานกัน หนายความของฉันจะแจ้งเรื่องสัญญาณระหว่างแต่งงานให้เธอทราบแล้วถ้ามีอะไรอยากได้เพิ่มเติมก็บอกเขาได้ ถ้ามันไม่ดูโลภมากจนเกินไป ฉันให้เธอได้ทุกอย่างสำหรับการอุ้มท้องทายาทของแอดดิสัน”

เขานี่มัน... เห็นเธอเป็นเครื่องมือผลิตลูกหรือคนที่คิดจะขายลูกกินจริงๆ ใช่ไหม!

“คุณมัน... เลวร้าย! ไร้หัวใจ! พวกคนรายน่าเลือด!”

หญิงสาวประณามออกไปอย่างห้ามตัวเองไม่อยู่ ขณะที่คนรายน่าเลือดไร้หัวใจก็ยึดตัวเธอเข้าไปในรถแรงๆ จนเธอเจ็บพร้อมกันนั้นก็ตอบกลับด้วยสีหน้าจู้จี้ไม่แพ้กันว่า

“ถ้าเห็นสัญญาแต่งงานแล้วอาจจะไม่คิดว่าฉันหน้าเลือดนะ”

“...”

“สำหรับโจรที่ดันโชคดีอึดท้องลูกของฉัน...นี่อาจจะเป็นโชคชั้นหนึ่งของเธอก็ได้นะสไปนาง”

“อย่าดูถูกฉัน เงินคุณไม่ใช่พระเจ้า มันไม่ได้มีความหมายอะไรสำหรับฉัน” สไปนางตะโกนกลับไปอย่างไม่ยอมแพ้ เกลียดที่สุดก็คือคนแบบเขา ที่ไม่เคยเห็นคุณเห็นคุณค่าในชีวิตของคนอื่น ตัดสินคนอื่นด้วยเงินเพียงเพราะตัวเองมีพร้อมกว่าและคิดว่าตัวเองอยู่เหนือกว่าคนอื่นเท่านั้น

เอ็ดวินปรายตามองหญิงสาวด้วยสีหน้าเย็นชา

“จะบอกว่าเงินฉันซื้อเธอไม่ได้งั้นหรือ”

“...”

“งั้นเรามาพิสูจน์กัน...ที่รัก”

สิ้นประโยคนี้เอ็ดวินไม่สนใจเธออีก ทว่าเขากลับหันไปสั่งคนขับรถ และพาเธอไปยัง ‘คุก’ ที่เขาคงเตรียมเอาไว้สำหรับเธอเรียบร้อยแล้ว

